

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ

Національний університет «Острозька академія» – наступник першого вищого навчального закладу східно-польських мислителів – Острозької слов'яно-греко-латинської академії. Заснував академію у 1576 році князь Василь-Костянтин Острозький. Велику суму коштів на розбудову академії надав його племінник – княгиня Галюшка Острозька. В основу діяльності Острозької академії було покладено традиції для середньовічної Європи, однак цілком незвично для українського шкільництва, викладали семи відомих наук: грамматику, риторику, ди-

Травень,
2012 року,

№ 7 (7)

З НАМИ ТИ ЗАВЖДИ НА КРОК ПОПЕРЕДУ

NOTA BENE!

Студентське життя це завжди пошук оригінального та творчого. Хто ж, як не ми, вносимо у цей світ новизну? Свіжі ідеї, безстереотипний погляд і розумна аналітика – те, що сучасна людина з вищою освітою виносить зі стін свого університету. За п'ять років перманентних занять, читання книжок, переписування конспектів та традиційного передіспитового вивчення всього курсу дисципліни за останню ніч майже кожен студент знаходить натхнення взяти участь у справах, від навчання віддалених.

Реалізувати себе як здібного організатора, мистецьку особистість, інформаційного аналітика та людину, яка просто прагне здобути досвід, в Острозькій академії майже від початку її відродження допомагають два студентські проєктно-організації – Братство студентів та газета «Острозька Академія». Цього року вони святкують спільний п'ятнадцятий День народження! Упродовж свого шляху, незалежно від того, хто і коли їх очолював, цільовою аудиторією, центром утворення та ідейним натхненником завжди були саме

студенти Острозької академії. Кожен окремо та усі разом.

У Братства студентів та газети попереду ще багато завдань. Будуть змінюватися люди, теми, настрої і, виконуючи традицію бажати на День народження щось особливе, ми бажємо їм ідей – вражаючих, корисних та неповторних. Бажаємо підтримки, розуміння та талановитих ініціативних людей. І нехай у вас буде багато енергії надалі працювати задля того, щоб студентський світ навколо ставав яскравішим ☺.

ОПИТУВАННЯ

«А ЯКА «ШАЛЕНА» МРІЯ Є У ВАС?»

Людині можна заборонити багато чого. Так само багато чого їй заборонити не можна. Але ця «дозволеність/недозволеність» варіюється залежно від віку. Та є одна річ, яку вік не контролює. Мрії... Саме у мріях ми можемо бути ким завгодно, робити абсолютно все, що заманеться, бути у таких місцях, потрапити в які лишається, власне, тільки мріяти. А про що мріють середньостатистичні студенти? Про відпочинок, хороший бал за іспит або ж просто чудову погоду та натхнення вчитися. Але це щоденні мрії, можна навіть сказати, що це – звичайні бажання кожного із нас. А з дитинства хтось мріяв стати космонавтом, хтось – відомою актрисою. Є й такі, хто завжди хотів стрибнути з парашутом або здійснити навколосвітню подорож.

Студенти Острозької академії – непрості мрійники. Кожен із них – особлива особистість, тому і мрії у них незвичні, дещо навіть по-доброму шалені. Щоб дізнатися, про що мріють Острозькі студенти, сидючи за партою та пишучи конспект, «Острозька Академія» запитала:

– Моя шалена мрія – поїхати в Канаду та відкрити там український ресторан. Навпроти входу там висітиме портрет Тараса Шевченка. Кожен відвідувач повинен буде при вході продекларувати рядки із Шевченкового «Заповіту». Навколо буде затишна атмосфера, дерев'яний розмальований посуд та вишиті занавіски.

*Надія Шевчук,
гуманітарний факультет*

– Найбільшою моєю мрією є отримати право на власність будь-якого або зруйнованого, або в аварійному стані замку. Хотілося б відбудувати його, відреставрувати і зробити з цього місця туристичний центр або готель. Таким чином я би популяризував визначні місця України на карті міжнародного туризму.

*Максим Жуковський,
факультет міжнародних відносин*

– Я хочу власний острів із Фарерського архіпелагу. Чому? Бо він дуже далеко від цивілізації, там немає людей і можна робити все, що завгодно.

*Віталій Щепанський,
гуманітарний факультет*

– Моя мрія може здатися банальною. Але я завжди хотів знайти свою кохану другу половинку і прожити з нею все своє життя у щасті, мирі та злагоді.

*Артем Бумбу,
факультет політико-інформаційного менеджменту*

– Я завжди хотіла написати книгу, яка б стала бестселером. Це би було щось на зразок книги «Записки українського самашедшого» Ліни Костенко або щось схоже на книжки інших сучасних українських авторів, серед чіх робіт можна знайти твори і прозові, і наукового характеру, і поезію.

*Катерина Піщук,
факультет міжнародних відносин*

– Вже давно моєю мрією є навчання за кордоном. Я вважаю це прекрасним шансом для мене, аби реалізувати максимально свій потенціал та розкрити всі свої можливості. Також це дозволить різнобічно розвиватися та побачити світ. Окрім цього, є бажання зробити щось абсолютно неймовірне та неможливе для інших. Наприклад, коли всі думають, що я не зможу зробити те чи інше, бо це нереально, то я би хотіла все-таки добитись того і довести, що я досягла неможливого.

*Ірина Самчук,
факультет романогерманських мов*

– Я завжди хотіла побувати на Ніагарському водоспаді. Це моя найзаповітніша мрія із самого дитинства. Це надзвичайно красиве місце із незбагнено мальовничою природою. Також я дуже люблю воду, адже вона мене заспокоює.

*Юлія Реп'юк,
факультет романогерманських мов*

– Моєю надзвичайною мрією є винайдення власного стилю письма. Я би хотіла, щоб це був авторський літературний стиль, в якому я б змогла розкрити свій потенціал.

*Ольга Свиріпа,
факультет політико-інформаційного менеджменту*

– Моя мрія не така рожева, як моя куртка. Вона реалістична, тому я називаю її ціллю. Я хочу реалізуватись у цьому житті і купити собі спортивний мотоцикл. На ньому я б хотіла здійснити навколосвітню подорож. Найяскравішою зупинкою був би Тібет, де я б хотіла понаблюдитись із монахами та їхньою культурою.

*Ольга Хмуровська,
гуманітарний факультет*

Підготувала Ірина БРОХ

ЗНАЙ НАШИХ

«ОСТРОЗЬКА МАФІЯ» В КИЄВІ

На старших курсах рано чи пізно починаєш думати над тим, що ж робити після закінчення університету... Інколи така думка викликає навіть легку паніку, оскільки розумієш, що світ поза Острозькою академією не такий вже простий та привітний. Там, можливо, доведеться зустрітись із незнайомим нам явищем корупції, несправедливості та зовсім іншою системою цінностей. Сповнені натхнення, ми хочемо зробити свій внесок у покращення існуючої ситуації, хоча і розуміємо, що це буде зовсім не легко.

Найголовніше, що ми «виносимо» зі стін академії – це вміння наполегливо вчитись. Якої б складності робота не була, наш випускник не боїтиметься за неї братись (після хоча б однієї сесії в Острозькій академії злякати нас буде важко). Тому, закінчуючи навчання, сміливі та здібні випускники вирушають підкорювати столицю. Всі, хто бував у славетному місті Києві розуміють, чому вжито прикметник «сміливі». Колишньому спудею доведеться бігати на співбесіди, шукати житло (зовсім не дешево), навчитись орієнтуватись у мегаполісі, але найважче – розуміти, що всі твої друзі і близькі залишилися далеко за межами столиці, і у цьому місті-мільйоннику треба починати все спочатку.

Але острозькі студенти і тут зможуть знайти вихід! Так уже склалося, що невелика кількість випускників за всі роки існування університету та особливий корпоративний дух сприяють об'єднанню острозького студентства у всіх кутках України та світу. А й справді, хто ж тобі допоможе, як не «свій»? І у Києві це можна відчувати сповна. Ті випускники академії, які уже «закріпились» у столиці, допомагають «новачкам». Таким чином, через тісну кооперацію наших студентів у Києві з'явилося навіть таке поняття, як «острозька мафія» ☺. Острожани у столиці, аби не «згубитись», часто збираються разом у кафе та клубах, організують вечірки та різні посиденьки, спілкуються та згадують студентські роки. Ти можеш не вітатись з цією людиною за час навчання і навіть не знати, як її звати, але там ви відчуваєте між собою зв'язок, а це хороша основа для подальшої дружби.

Коли відчуваєш, що ти не один, навіть у такому великому місті, стає затишніше. Будемо сподіватися, що з часом кількість «наших» у Києві тільки збільшуватиметься, а «острозька мафія» буде розширюватись та зміцнювати позиції ;–)

Анатолій ОКТИСЮК, випускник спеціальності «Політологія»:

– Київ, передусім, – велике місто, і підтримувати зв'язки між випускниками дуже важливо з багатьох причин. Перше – це спільна ідеологія, виховання та цінності, коли випускник з випускником може поговорити про ті моменти, про які не поговорить з іншою людиною чи колегою. По-друге, взаємодопомога у вирішенні житлових питань, винайманні квартири або ж пошуку роботи. Можливий обмін вакансіями або ж комусь грошей позичити і т.д. З ким не буває? По-третє, це проведено спільного дозвілля. Раз на місяць ми збираємося в одному арт-кафе і там спілкуємося. Знаю, що дехто

місто, де все починається

практикує походи в театр і на футбол, барбекю, вечірки «на хаті» ☺. Ось так, разом краще, разом веселіше!

Іванна ГОЛУБ'ЮК, випускниця спеціальності «Історія»:

– Насправді випускників Острозької академії зближує саме вона, як би це банально не звучало. Існують спільні теми для розмов, спільні знайомі, викладачі... Світ дуже тісний, тому ми часто перетинаємось де-небудь. Приємно зустрітись, поговорити, порозпитувати новини з рідної альма-матер. Все-таки ми 5 років жили спільним студентським життям!

Підготувала **Леся БЕНДЮК**

ENERGIZER

РЕАЛЬНА МОЖЛИВІСТЬ
ВТІЛИТИ МРІЮ

Пропоную поспілкуватися про освіту за кордоном та перспективи українського студента здобувати її безкоштовно та ще й отримувати стипендію. Як ви вже знаєте, кожен з нас має можливість взяти участь в обмінних програмах чи поборотися за можливість навчатися за кордоном або отримати хорошу стипендію чи грант. Ця стаття дасть вам зрозуміти ще одне: стати студентом поза межами України вже не так і важко! Що потрібно? Звичайно ж, наполегливість, знання та документи. У цьому переліку наполегливість є першою недарма, адже маючи ціль, легше її досягнути.

Ви хотіли б навчатися в Литві? Якщо так, то беріть участь в унікальному конкурсі, вигравайте стипендію на навчання в Литві і починайте пакувати валізи. Багата історичними і архітектурними пам'ятками столиця Вільнюс здивує не лише своїми привітними жителями, а й красивими будівлями та чудовою культурною спадщиною. З 2004 року Литва є повноправним членом Європейського союзу, а це відкриває перед вами грандіозні можливості. Щороку 27 українських студентів запрошуються на безкоштовне навчання до вищезгаданої країни. Вони можуть бути прийняті до вищих навчальних закладів Литви, але необхідно самостійно сплатити кошти за проїзд, проживання та перебування (про це повідомляє

Міністерство освіти і науки Литовської Республіки). З 27 осіб можливість для професійного бакалаврського навчання отримують 12 студентів, для бакалаврського навчання – 6 та для магістерського – 9. Громадяни України, які зацікавлені у такому навчанні, повинні звернутися до навчальних закладів Литви до 13 липня 2012 року. Для трьох студентів, які вступають до магістратури денної форми навчання будь-якого вищого навчального закладу Литви, Міністерство освіти і науки Литовської Республіки зможе призначити стипендії і частково сплатити вартість навчання. Щоб стати одним із цих щасливчиків, необхідно особисто чи через Посольство Литовської Республіки до 1 серпня 2012 року подати до Міністерства освіти і науки Литви такі документи:

- ▶ нотаріально завірену копію документа, що посвідчує вашу особу;
- ▶ нотаріально завірену копію документа, що підтверджує бакалаврську освіту з перекладом литовською, російською або англійською мовами;
- ▶ нотаріально завірену копію документа, що підтверджує рівень знання мови, на якій відбувається навчання в Литві з перекладом литовською, англійською чи російською мовами;
- ▶ нотаріально завірену копію документа, що підтверджує успіхи в науковій

(мистецькій) діяльності з перекладом литовською, англійською чи російською мовами;

▶ підтвердження від вищого навчального закладу Литви, що особа прийнята до магістратури постійної форми навчання;

▶ контактні відомості (адреса в Україні, електронна адреса).

Якщо у вас виникнуть будь-які інші питання, ви можете звернутися до головного спеціаліста Відділу академічної мобільності і продовження навчання Департаменту навчання, науки і технологій Міністерства освіти і науки Литовської Республіки Йоланти Навіцкайте (jolanta.navickaite@smm.lt).

Що ж, поспішайте стати одним з 27 українських студентів, які навчатимуться в Литві! Пам'ятайте, що освіта за кордоном – це досвід! Як особистий, так і той, який потрібен Україні на шляху до державного становлення. Не прогайте можливість, дійте вже сьогодні!

Підготувала **Тетяна МИХАЛЮК**

ЧАСОПРОСТІР

ТОП-10 СТУДЕНТСЬКИХ ТРАДИЦІЙ

Особливості Ненаукового життя Острозької академії

За п'ять років університетського життя зі студентами відбувається безліч метаморфоз. Триместри починаються розслаблено, поступово набирають обертів і перетворюються у великий контроль – сесію... За цей час сто разів змінюється настрій, нападає і минає депресія, читаються книжки та пишуться конспекти. А між тим навколо триває життя – активне та яскраве. Щоб це позанавчальне життя було багатим на фотографії і не лише, в Острозькій академії відбувається безліч культурно-мистецьких та студентсько-особливих подій, рейтинг яких ми вам і пропонуємо.

часна Острозька академія часто згадує своїх засновників, зокрема, на конкурсах краси та інтелекту «Гальшка краси» та «Пан Острозький». Юнаки та дівчата з кожного факультету демонструють свої таланти та власне бачення особистості княжни Гальшки та князя Острозького. Оцінюють конкурсантів представники мистецьких, історичних та суспільно-політичних кіл.

Наступною складовою рейтингу академічних традицій є **Тижні факультетів**. Кожен факультет упродовж навчального року має тиждень, присвячений лише йому. Святування мають свої традиції, але студентська фантазія кожного року вигадує нові способи відсвяткувати День народження факультету так, щоб

Університет перетворюється у справжню пасіку – всі метушаться, як бджоли.

Перший навчальний рік на першому курсі бакалаврату відкриває **почесна інавгурація у студенти Національного університету «Острозька академія»**. Сірі мантії та трохи розгублені погляди, атмосфера сподівань та перспективи якісних змін. Це і є перший день в офіційному статусі студента Острозької академії.

День народження... Це свято є у всіх і кожного. **День Академії – 30 жовтня**. Університет перетворюється у справжню пасіку – всі метушаться, як бджоли. Студенти влаштовують ярмарок, де продається мед, прикраси ручної роботи, сувеніри, книги. Також там можна пообідати варениками та млинцями. Усе це купується за особливу валюту – «бджолики», обміняти які можна в спеціальних обмінниках. Студенти співають, танцюють і їдять святковий торт.

В Україні багато університетів і студенти всюди різні, але об'єднує їх загальнонаціональне студентське свято – День студента, який святкують 17 листопада. У нашому університеті цей день має свою традицію. У співпраці старшокурсників та студентів першого курсу кожного факультету упродовж двох місяців від початку навчального року створюється вистава формату КВК, яка увійшла до програми **«Візитівки»** – концерту-представлення студентських першокурсних талантів.

В Острозької академії багата історія, а її засновники – видатні державні діячі Волині. Князь Василь-Костянтин Острозький та княжна Гальшка Острозька започаткували вищу освіту на теренах Східної Європи, заснувавши у 1576 році Острозьку слов'яно-греко-латинську академію. Су-

можна було точно ідентифікувати, чиє свято.

Футбол... Майже весь світ фанатіє від цієї гри. Острозькі студенти – ще ті футбольні фани. Їм тільки дай повболівати за команду свого факультету на **Кубку ректора**. Студенти вигадують «кричалки», фарбуються у кольори прапорів своїх факультетів та разом із викладачами перетворюються в одну велику родину.

Спорт в Острозькій академії – справа не остання. Кожного року у червні, продовжуючи традиції давнини, студенти збираються на університетському стадіоні на велике свято здоров'я – **«Рекреацію»**. Українські народні забави – стрибання в мішках на швидкість, спортивне перетягання канату та естафети. Усе це поєднано із вокальними і танцювальними номерами.

І завершальним моментом п'ятирічного навчання є науковомистецька подія – **Конвокація магістрів та спеціалістів Національного університету «Острозька академія»**. Традиційні мантії і чотирикутні капелюхи, диплом із рук ректора, слова вдячності та посмішки. Це – чи не найважливіший момент усього студентського життя, який гармонійно поєднує науку та мистецтво в одне ціле.

З часом усі ми вийдемо із цих стін і підемо жити кожен своїм життям, але Острозька академія буде завжди об'єднувати нас пережитими разом миттями. У нас власні традиції, унікальні проекти, спільні рекорди та перемоги. Ми – Національний університет «Острозька академія». Саме сьогодні саме ми пишемо історію цього університету і тхозна, про яких сучасних студентів говоритимуть студенти Острозької академії через сто років.

Аліса Гордійчук

ABOUT US...

ОСОБЛИВИЙ ПОГЛЯД ОСОБЛИВИХ ЛЮДЕЙ

Іноді дивишся на фото і бачиш не просто картинку, а настрої людини. Це доволі непроста робота – впіймати мить та емоцію, тому фотографи – це справжні митці, які бачать найменші коливання людських настроїв та вміють передати все це на фото. У кожного із них свій стиль і своя манера. І хоча мало хто читає підпис під фото, тобто прізвище та ім'я виконавця знімку, але ці люди мають важливий пріоритет – вони здатні проникати в саме серце, викликати масу емоцій, втішати і надихати нас на відстані. «Острозька Академія» вирішила познайомити вас зі своїми фотокорами. Це такі ж студенти, як і ми, але крім успішного навчання у них є ще одна важлива задача – віднайти у буднях святкові моменти, зафіксувати молодість і постійне прагнення розвиватися.

Анастасія Сульжук, студентка першого курсу факультету романо-германських мов та талановитий фотограф, вирішила розповісти, що ж для неї фотографія, і як їй вдається створити хороше фото.

– Для мене фотографія – це збереження щасливих моментів. Кожен знімок має свій особливий спогад. Коли я фотографую, то не відчуваю себе за кадром. Мені приємно бачити задоволені обличчя і чути слова вдячності за мою роботу. Я вважаю, що фотограф – це людина, яка вміє зупиняти час. Коли я фотографую, то цілком віддаюся своїй справі і забуваю про все на світі. Волонтерська робота

дає мені можливість практики. Навчання справді багато, не завжди знаходиш час ще на щось. А от коли хтось тобі говорить, що треба сфотографувати чи подію, чи персону, то вже відчуваєш відповідальність і маєш час чи не маєш, але зробиш. Також завдяки цій роботі я познайомилася з багатьма цікавими людьми, що теж є перевага. Щодо порад фотографам-початківцям, то головне – мати бажання і віру в себе. А все інше з часом прийде.

Анастасія перший рік працює в ролі фотокореспондента, проте відчуває, що фото – це її захоплення і без цього її життя не було б таким веселим і цікавим.

Ще одним хорошим фотографом і чудовим психологом є **Олеся Саєнко**. Студентка спеціальності «Психологія» називає своє захоплення фотографією стилем життя. Ось що ця неймовірна ентузіастка розповіла нам:

– Тоді, коли я виконую свої обов'язки фотокореспондента, дивлюсь на світ крізь об'єктив, ніби створюючи рамку для всього світу. Насправді фото – це продовження події, яку я відвіую і отримую масу позитивних емоцій після повторного перегляду. Мені безперечно подобається дарувати посмішку людям, які люблять фотографуватися. Я вважаю, що волонтерська робота фотокора є чудовою практикою, щоб оволодіти мистецтвом фотографії. Тому хочу подякувати за таку унікальну можливість дарувати щастя іншим та урізноманітнювати своє студентське життя. Щоб почати, необхідно взяти в руки фотоапарат і подиви-

тися на світ через об'єктив. Відсутність страху – запорука успіху. Це я вам кажу як психолог.

Олеся – талановита студентка, яка знаходить час розвивати своє захоплення. Камера і наполегливість допомагають їй створювати неймовірні фото.

А **Олександра Форсюк**, студентка факультету романо-германських мов, своє покликання знайшла не лише у вивченні іноземних мов, а й у фотографії. Їй подобається це заняття і ось що вона нам розповіла:

– У фотографії відображається душа людини такою, яка є... без масок... Чесно кажучи, я вирішила фотографувати лише для себе, а чому – сама зараз не розумію... Просто люблю зупиняти хвилини щастя або смутку. Фото – це життя, у якому живі і фотограф, і об'єкт зйомки. Звичайно, багато хто любить фотографуватися, але я змушена сказати, що фотоапарат теж вміє вибирати улюбленців. І тому фото іноді чудові, а іноді не дуже. Головне – не боятися! Невдале фото – це теж мистецтво :).

Саша не боїться фотографувати і того ж бажає вам. Вона впевнена, що фото має не лише символічне значення, але щось більше, можливо навіть магічне.

Ще одним любителем-професіоналом фотографічних пошуків є **Катерина Царіцина**. Катя закінчує другий курс факультету романо-германських мов. Попри постійну

близьку «дружбу» зі словниками, ця дівчина володіє незвичним поглядом на речі. У своє захоплення, яке частково переростає в роботу, Катя вкладає власну життєву філософію:

– Фотографія неочікувано увірвалася у світ, а ми – зустріли її з відкритими обіймами. Справді, фотомистецтво творить чудеса! Здається, воно здатне навіть змінювати людей, відкривати нові обрії можливостей, схоплювати найяскравіші моменти нашого життя. І неважливо, що вам більше подобається – пейзаж, портрет, жанрова зйомка чи натюрморт. Головним є те, що ви вкладаєте у світліни, наскільки точно ви змогли це зробити, не виходячи за рамки кадру. Адже фотографія – це і є лише одна мить. Та саме ця мить може змінити хід подій. Потрібно вміти швидко реагувати, бути непоміченим, але сфокусувати увагу на деталях, вміти відкидати зайвий простір, залишаючи сіль і дивитися на світ, щоразу відкриваючи для себе щось нове при кожному натисканні кнопки спуску.

Нашим талановитим початківцям ми бажаємо наснаги і терпіння. Натхнення для вас є важливим фактором продуктивної праці. Ми ж намагатимемось бути вашою музою і пам'ятайте, що вміння бачити дещо більше у природі, людині чи то просто у речах – ваш дар. Залишайтеся з нами і розвивайте свої здібності. Ви – митці і заслуговуєте бути в кадрі чи тим, хто цей кадр фіксує. Вірте в себе і в свої сили. Мотивація успіху повинна переважати над будь-яким страхом перед невдачею!

Підготувала Тетяна МИХАЛЮК

КІНОМАН

ХЛОПЕЦЬ З ВЕЛОСИПЕДОМ LE GAMIN AU VÉLO

Рік: 2011

Країна: Франція, Італія, Бельгія.

Актори: Тома Доре, Сесіль Де Франс, Жеремі Реньє, Фабріціо Ронджоне, Егон Ді Матео, Олів'є Гурме, Батісте Сорнін, Семюел Де Рійк, Карл Жадю, Клоді Делфоз.

Режисер: Жан-П'єр Дарденн, Люк Дарденн.

Сценарист: Жан-П'єр Дарденн, Люк Дарденн.

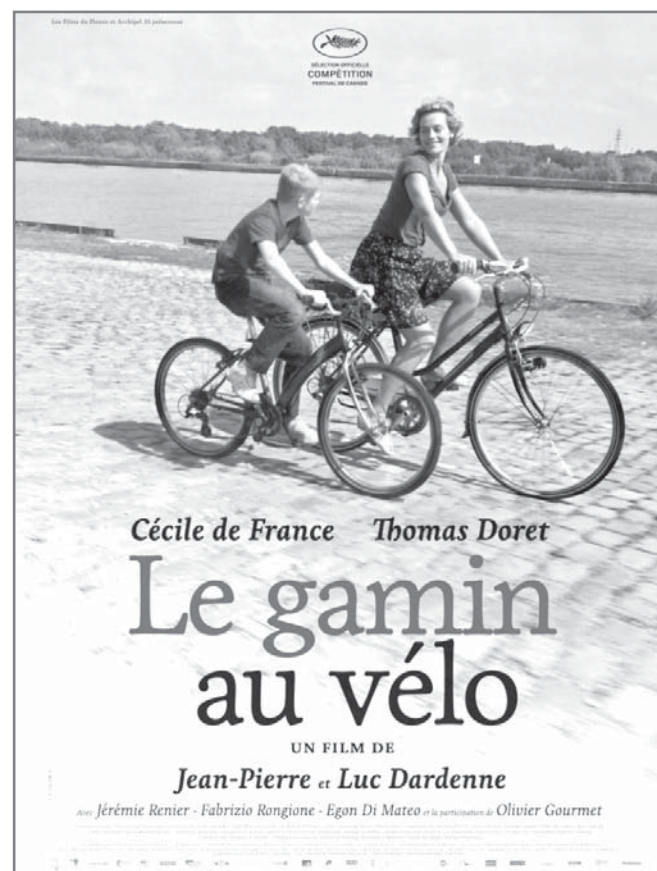
Продюсер: Жан-П'єр Дарденн, Люк Дарденн, Деніс Фрейд.

Жанр: драма.

Сім'я – опора будь-якої людини. Та як себе поводити, коли вона тебе викреслила зі свого життя, коли тобі ясно дають зрозуміти, що ти не потрібний і у 12 років повинен сам думати про себе? Звичайно, це не легко, але життя продовжується. І брати Дарденни намагаються донести цю думку глядачам.

Сиріл, 12-річний герой нашого фільму, втрачає батька, який просто викреслює його з життя. Але хлопець, сам того не розуміючи, починає новий шлях. Непримиренність і впертість дитячого світогляду змушує його не вірити нікому і шукати батька. Символом дитячих щасливих днів головного героя є його велосипед, з яким Сиріл не розлучається ніколи. Опікунство над хлопцем бере бездітна жінка, якій, очевидно, припала до душі його світла голова. Вона старається заповнити пустоту в її серці, яку мала б заповнити сім'я. Та вулиця і відсутність розуміння Сирілом межі добра і зла роблять свою лиху справу. А далі... а далі просто дивіться самі...

На Каннському кінофестивалі 2011 року стрічка отримала пальмову гілку за найкращу режисуру. Відомі бельгійські режисери брати Дарденни, що є також сценаристами і продюсерами фільму, можна впевнено сказати, впоралися

зі своєю справою і реалізували задум. Це не просто черговий фільм про пошуки сином батька. Це життєва історія з трагічним початком.

Підготував Сергій ЄВТУШОК

ДО ЛІТА

ЗДОРОВА МАТЕМАТИКА...

Вічна проблема – як привести своє тіло у належний стан після зимових святкувань та веселощів? Як підготуватися до літа? Ці питання насамперед тривожать прекрасну половину людства. Передусім всі вдаються до старого перевіреного способу – дієти, яка, звичайно, відбувається без контролю фахівця-дієтолога. Останні ж у свою чергу зазначають, що це неправильно, і якщо навіть і буде певний результат, то він недовготривалий. У гіршому випадку можна «заробити» серйозні проблеми зі здоров'ям. Ми повинні усвідомлювати, що дієта – це свого роду лікування, а будь-яке самолікування не призводить ні до чого хорошого. Ідентичних людей не існує. Якщо один комплекс схуднення підходить, наприклад, вашій сестрі, то це зовсім не означає, що він підходить вам.

Проте, часто людина, яка хоче привести своє тіло у форму, зацікавлена виключно на дієтах. Але насправді здорове тіло вимагає правильного харчування і фізичних вправ, активності. Лівава частка дієт спрямована на досягнення швидкого результату, виснажуючи організм. Ми не споживаємо належну кількість вітамінів, жирів, білків, вуглеводів, необхідних для нормального функціонування нашого організму. Тоді вже ніякі фізичні вправи і не спадають на думку.

«Острозька Академія» поцікавилася у викладача фізичної культури Олександра Іваніва про те, як можна привести своє тіло у форму без шкоди для здоров'я.

– Я хочу зазначити, що зайва вага є результатом неправильно харчування. Це знають усі, але мало хто переосмислює проблему і починає споживати здорову їжу. Тому я закцентую увагу на особливостях харчування.

Зрозуміло, що кожна людина впродовж дня виконує низку найрізноманітніших робіт: ходить, харчується, думає, бігає. Ця робота вимірюється у джоулях. Вони перетворюються в калорії. Наприклад, ходьба може спалювати 100-150 калорій у день. Може, хтось і здивується, але лежання, переживання і думання теж спалюють певну кількість калорій. Проте, найбільше ми їх витрачаємо під час фізичних на-

вантажень. Знову ж таки наведу приклад: під час трикілометрового бігу в середньому темпі втрачається приблизно 450-500 калорій на день. У якості альтернативи пропоную регулярні заняття зі степ-аеробіки. У результаті такої діяльності, за день людина втратила 1000-1200 калорій. За цей же день вона і спожила певну кількість калорій. І якщо цей показник становить більше, наприклад, 2000 калорій, то ця

різниця проявляється у зайвій вазі. Людина повинна витратити більше калорій, ніж споживати. Якщо ви знаєте, що сьогодні вам не доведеться виконувати фізичні вправи, то кількість калорій за сніданком повинна бути відповідною необхідній на день енергії.

Зауважу, що існує дуже багато способів втрати калорій. Особисто у мої обов'язки входить проведення занять зі степ-аеробіки, шейпінгу, фітнесу, йоги та ін. Вони

допомагають не тільки привести тіло у належний вигляд, але і покращити самопочуття, відпочити від розумової роботи (що багато значить для студентів). Покращується робота кровоносної та дихальної систем.

Один мудрець говорив: «Ви повинні заслужити їжу». Тобто, якщо ти хочеш щось з'їсти, то потрібно і щось зробити. Тепер люди, на жаль, частенько забувають про це, вечеряючи пізно перед екраном телевізора (це категорично заборонено). Як свідчить статистика, в Україні близько 60% населення мають гастрит. Часто симптоми одразу не проявляються, а коли ми все ж ідемо до лікаря, то виявляється, що хвороба далеко не на початковій стадії. Як ми бачимо, харчування відіграє надзвичайно важливу роль у житті кожного з нас.

Що ж до хлопців, то у них трохи менше проблем зі здоров'ям, бо вони за своєю природою більш активні.

Як би там не було, завжди пам'ятайте про ранню зарядку, вечірню пробіжку або інші фізичні вправи. Ці фактори і правильне харчування забезпечать вам стрункість і витонченість.

Що ж, як бачимо, наше самопочуття напряму залежить від способу життя, на який, зазвичай, ми не звертаємо багато уваги. Від цього і з'являються головні болі, сонливість, постійна втома, а як наслідок – зниження працездатності. Тому, якщо ви хочете бути здоровими, енергійними і життєрадісними, зверніть увагу на те, що ви споживаєте і як проводите вільний час. Почніть нове життя, і ви одразу ж відчуєте всю радість навколишнього світу.

Підготувала Ольга ШКРІБЛЯК

ХРОНІКИ БС

БРАТСТВУ СПУДЕІВ – 15!

Вони роблять твоє студентське життя яскравим. Вони – команда ініціативних студентів, які прагнуть пам'ятати про студентські роки не лише безкінечні конспекти та іспити, а поїздки, інтелектуальне спілкування, досвід і креатив.

Братство спудеїв – орган студентського самоврядування Національного університету «Острозька академія», який захищає права та інтереси студентів. Братство спудеїв – самостійна розгалужена по факультетах структура однодумців, які прагнуть поліпшити студентське життя не лише собі, а й своїм колегам-спудеям.

Мета БС НаУОА – реалізація та захист прав і свобод його членів, формування їх активної життєвої позиції і творчої ініціативи.

Завдання БС НаУОА:

- збереження та примноження традицій БС та НаУОА;
- захист престижу, честі й гідності студентів НаУОА;
- сприяння всебічному духовному, інтелектуальному, культурному, фізичному розвитку студентів, їх належній професійній підготовці;
- забезпечення прав, свобод і законних інтересів студентів;
- надання посильної матеріальної допомоги членам БС НаУОА з малозабезпечених сімей;
- налагодження контактів і співпраці зі студентськими організаціями інших навчальних закладів України та зарубіжжя;
- активна співпраця з адміністрацією та професорсько-викладацьким складом НаУОА.

Братство спудеїв Острозької академії засноване 26 березня 1997 року. Співзасновники – Григорій Олійник та Олександр Талавера. Першим головою Братства спудеїв став Сергій Глинянчук.

Від часу заснування Братства його очолювали різні люди. Дехто з цих студентів тепер викладає в Острозькій академії, хтось вирішив працювати в адміністрації міста, хтось пішов у журналістику, хтось – приватний підпри-

мець тощо. Але всі ці люди під час навчання отримали велику цінність – громадську позицію. Братство спудеїв виховало це в них. Ми наводимо список тих, хто до свого навчання додав великий скарб – досвід. Деякі прізвища тобі знайомі, деякі нові, але знай, що студенти – велика сила, яка має вплив на процеси. Подумай! Можливо, сьогоднішнє рішення приєднатися до дружної команди Братства спудеїв завтра змінить твоє життя.

1997-1998 – Бридько Оксана
 1998-1999 – Шлапак Станіслав
 1999-2001 – Корнійчук Олександр
 2001-2003 – Рибачок Сергій
 2003-2005 – Борисюк Ольга
 2005-2007 – Скоковський Андрій
 2007-2008 – Демчук Андрій
 2008-2009 – Дубровик Алла
 2009-2010 – Тимуш Анна
 2010-2011 – Дорош Ігор
 2011-... - Артеменко Віктор

Двері Братства завжди відчинені для ініціативних, активних і креативних людей з новими ідеями! З усіма питаннями, скаргами та пропозиціями пишуть сюди: bratstvo.spudeyiv@gmail.com

ДУМКИ

ПОГЛЯДИ З РІЗНОЇ ВИСОТИ

Минає навчальний рік. Для когось перший, для когось – один із останніх. У частини студентів ще є очікування від Острозької академії, а частина вже дякує їй. Ми запитали у двох студенток – першого і четвертого курсу – про те, що у них виховав університет?

Ольга ГУРТОВЕНКО, студентка першого курсу:

- Навчаючись в ОА я відчуваю, що стала відкритіше ставитися до людей навколо і відповідальніше ставитися до навчання. В академії стає зрозуміло, що поки ти студент – не витрачай дарма можливості, які

тобі пропонують, використовуй їх, бо час мине і можливості будуть втрачені. До того ж, тут приємні люди, з їх допомогою я навчилася швидко адаптуватися до змін.

Мар'яна КОВАЛЮК, студентка четвертого курсу:

- За чотири роки зміни такі відбулися. По-перше, здобула просто неймовірний багаж знань. По-друге, академія допомогла подорослішати і повірити в себе. Вдячна ОА за те, що саме тут я визначилася із життєвими пріоритетами та знаю, чого хочу в майбутньому, а головне, що тепер у мене є все, щоб досягти бажаного))

NOTE

ФАСЕВООК ЗАПУСТИВ ВЛАСНИЙ ФАЙЛОБМІННИК

Соціальна мережа Facebook надає можливість обміну файлами в групах. Відтепер усі користувачі Facebook, які беруть участь у будь-яких групах, зможуть завантажувати файли в ці групи та обмінюватися ними з іншими людьми. Розмір одного файлу, який можна завантажити, обмежено до 25 мб (як і в Gmail). Крім того, Facebook не дозволить обмінюватися файлами, що можуть містити небезпеку (.exe) або порушувати авторські права (.mp3). Решта типів файлів підтримується без обмежень. Зазначимо, що користувачами груп на Facebook є понад 380 млн людей, тож вони можуть скласти гідну конкуренцію сервісам збереження даних у хмарі – таким як Dropbox, Google Drive, Vox.net та іншим. У жовтні 2010 року Facebook придбав простий сервіс обміну файлами drop.io, в якого, окрім файлообмінника, була також опція конференц-зв'язку.

ХУДОЖНИК-САМОУЧКА СТАВ НОВОЮ СЕНСАЦІЄЮ НА YOUTUBE

Китайський молодий художник Сяонань Сун став сенсацією на YouTube після того, як виклав відео, в якому він одночасно малює портрети Моргана Фрімена і Тіма Роббінса обома руками. Роботи Суна виглядають досить переконливо самі по собі, хоча таких талантів безліч. Що по-справжньому виділяє його серед інших художників, то це вміння малювати два різних зображення одночасно обома руками. Інший факт, що говорить на користь Суна – це те, що він самоучка. Він вступив на економічну спеціальність і тільки тоді усвідомив, що хоче бути художником. Він накупив дорогих матеріалів, однак незабаром звернувся до вугілля, як більш дешевого і чистого матеріалу. За словами Суна, на одну роботу у нього йде в середньому 2-3 години, незалежно від того, працює він однією рукою чи двома.

✎ ЕКСКЛЮЗИВ

НЕВИПРАВНО ОПТИМІСТИЧНИЙ РЕАЛІСТ

Якщо хтось зі студентів минулої весни не був на зустрічі із Петром Магою, то точно про неї чув. Жарти народного артиста України тоді не один тиждень мандрували коридорами Острозької академії. Нещодавно Петро Мага знову поспілкувався зі студентами про важливе та актуальне – національну самоідентифікацію та формування позитивного іміджу України у світі. І все це – з незмінним почуттям гумору та великою дозою натхнення. Про те, звідки Петро Мага бере енергію, щоб утримувати біля себе непосидючу студентську аудиторію, він розповів «Острозькій академії».

– 3 часу Вашого першого візиту до Острозької академії минув рік. Наш ректор каже, що той, хто буває тут, потім ніколи нічим не хворіє, а назавжди захворює Острозькою академією...

– Я абсолютно з ним погоджуюся. Сьогодні на зустрічі Ігор Демидович цитував мої слова про те, що повернувшись минулого року із Острога, я тиждень розповідав друзям про це місто і цей університет. Насправді, усе було трохи не так. Я дістав усіх Острозькою академією (посміхається – авт.). Я сьогодні знову спускався у підземелля і відчув абсолютно

те саме, що й тоді – відчуття не стихли. Це свідчить про особливу ауру цього місця. Якщо я приїду сюди ще десять разів, я все одно буду це відчувати.

– Спілкування із Вами запам'ятовується своїм позитивом. Так, як на зустрічах із Вами, студенти не сміються, напевно, ніде. Звідки у Петра Маги стільки енергії жартувати?

– Я живу із жінками, а це – перманентний сміх. Вони такі кумедні всі (сміється – авт.). У мене дружина, дві дочки і теща. Хочу сказати, що люди самі собі вигадують проблеми. Коли я бачу, як батьки ведуть сімнадцятирічних дітей до психологів, я розумію, що цей світ сходить з розуму. Подивіться на дерево. Ви ніколи не побачите там два однакові листочки. Подивіться на п'ять, полюбуйтеся і радійте життю. Треба вміти знаходити моменти веселі, моменти смішні... Це – спосіб мислення. Я прагну у всьому навколо бачити все світле і добре. І треба бути щирим у цьому. Звичайно, світ диктує багато не дуже хорошого й іноді хочеться плакати від того, що я бачу. Знаєте, як у Лесі Українки? Вічна і геніальна, щоб не плакати, вона сміялася...

– Якими були Ваші студентські роки?

– Студенти мого часу пройшли все. Я застав дуже цікавий час. Ми вивчали історію КПРС та цивільну оборону. Пам'ятаю, однокурсники весь час скаржи-

лися на доброго дідуся, який викладав цю цивільну оборону. Ми прагнули його змінити, поки не приїхав один мудрий чоловік, який розповів, як у Харківському інституті культури змінили педагога з цивільної оборони на симпатичну викладачку. Наступного ж дня вона повезла студентів на повноформатні військово-польові навчання з вибухами справа, з вибухами зліва, з носінням псевдопоранених і так далі. Тому не варто змінювати старе на нове лиш е тому, що воно нове. Мої однокурсники – Сніжана Єгорова, Вікторія Малекторович, Ярослав Бойко. Педагоги, які приходили до нас із КНУ ім. Т. Шевченка викладати англійську мову, літературу та інші дисципліни загальноосвітнього циклу, сприймали це за каторгу. Увесь курс міг в один момент встати і сказати: «Вибачте, але у нас сьогодні зйомка». Але це наш фак... Я вважаю, що коли пишуть про освіту, то в моєму випадку варто вказувати, що освіта – вища театральна, тому що словосполучення «вища освіта» далеко не повно характеризує вас як спеціаліста. Я щасливий займатися тією справою, яку я люблю. Ми усі були фанатами і жили за одним принципом – від репетиції звільняє тільки смерть.

– Ви родом із невеликого села. Зараз живете у Києві. Острог – невеликий. Частина студентів після отримання ди-

плуму вирушає до столиці реалізовувати себе. Як цю різку зміну міст пережити з найменшим шоком?

– Ніколи не думайте про шок від зміни міста. Знаєте, як Макаревич співає: «Не стоить прогибаться под изменчивый мир. Пусть лучше он прогнется под

нас». Зробіть так, щоб світ став вашим. Запам'ятайте, що прогрес ніколи не рухали діти міністрів. Насправді, усе вперед рухають провінціали – люди, яким треба зубами, руками, ліктями йти вперед. Не бійтеся нічого.

Розмовляла Аліса Гордійчук

ЛЮДИНА, ЯКУ ВТРАТИЛА УКРАЇНА

СКРИПАЛЬ-ВІРТУОЗ ВАСИЛЬ ПОПАДЮК ВПЕРШЕ ГРАВ
В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

Нерідко наша країна знаходить свої таланти тоді, коли вони вже далеко від неї. Зазвичай, ми розцінюємо такі випадки як ще один мінус від української інтелігенції, культури, мистецтва. Все ж цього не можна сказати про нещодавнього гостя Острозької академії українського скрипаля, засновника гурту ParaDuke, який уже 17-й рік живе в Канаді й активно пропагує українську музику серед світової спільноти. Переможець знаменитого конкурсу «Америка має талант» у всіх інтерв'ю та виступах неодноразово стверджує, що відчуває себе винятково українцем, що, виїжджаючи до Канади у важкі 90-ті роки, твердо знав, що повертатиметься в Україну, робитиме все можливе, аби піднести українську музику на вищий рівень.

З Острозькою академією скрипалю познайомили його добрі друзі і неодноразові гості нашої альма-матер – острожанин Олексій Хохльов та заслужений артист України Петро Мага. Цікаво, що Василь Попадюк неодноразово чув про Острозьку академію не лише в Україні, а й за кордоном. Він зізнався, що для нього знайомство з нашим університетом – це щось неймовірне, адже відновлений навчальний заклад й досі відтворює давню атмосферу таємничості й містичності: «Я відчуваю надзвичайну енергетику від публіки, яка випромінює добро. Видно, що духовно-моральний розвиток молоді в університеті на першому місці». Василь Попадюк не зник поді-

ляти публіку на, скажімо, українську та закордонну, але в кожному залі намагається знайти щось нове, неординарне.

Граючи музику у стилях world music, latino, gypsy, jazz, Василь Попадюк завжди намагається додати щось своє до кожної композиції, щось, що має нотки українськості. Останнім часом гурт експериментує із етномузикою, до будь-яких творів пише власне аранжування, надаючи їм індивідуального звучання. За його словами, інтерес до всього українського величезний, а тому у Канаді він почуває себе українцем навіть більше, аніж тут – у нашій державі.

Віртуозною грою Василя Попадюка в Острозькій академії насолоджувалися майже годину. За цей час кожен мав можливість побачити і почути не з підручкової теорії, що таке геніальність. Ректор академії Ігор Пасічник щиро подякував гостям за незвичайний мистецький вечір. Петро Мага та Олексій Хохльов отримали екземпляри енциклопедичного видання «Острозька академія». Василю Попадюку Ігор Демидович подарував Острозьку Біблію, долучивши його до найкращих друзів академії, які сприяють її духовному та мистецькому розвитку.

Такі зустрічі надовго залишаються у пам'яті. І скрипка Попадюка ще довго лунатиме в студентських серцях.

Юлія Яручик

ABOUT US

ЯК ЦЕ: БУТИ ЖУРНАЛІСТОМ ГАЗЕТИ «ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ»?

Щоразу, беручи до рук свіжий номер газети «Острозька Академія», ми пробігаємо очима шпальти, шукаємо знайомі обличчя чи імена або просто сподіваємось вчитати щось корисне для себе. На сторінках газети можна знайти інформацію про все, що нас оточує в університеті та поза ним: починаючи із особливостей нарахування стипендії – закінчуючи подробицями із життя наших викладачів. Погодьтесь, це незамінна річ для того, хто живе повноцінним студентським життям.

Особисто мені вперше до рук потрапив номер газети в день, коли я подавала документи на вступ до університету. Як сьогодні пам'ятаю прочитану мною велику статтю під авторством когось із тогочасних випускників. Йшлося про його (чи її) особисті враження від навчання. Мене просто заворожила розповідь про хвилювання під час інавгурації першокурсників, несамовитий драйв на футбольних поєдинках, веселощі на іспитах та майже сльози на випускному... Перечитавши газету від початку до кінця, з'явилося відчуття, що вибір на користь «Острозької академії» зроблено правильно, і саме тут я хочу провести свої студентські роки. Наступним виникло питання: а хто ж написав той «доленосний» матеріал? Хто взагалі ці люди, які працюють в газеті? Думаю, що подібні питання досить часто поставали і у інших читачів «Острозької Академії». Тому, спеціально до Дня народження нашої газети пропонуємо вам особисті думки та спогади журналістів про те, як і чому вони стали писати в газету.

Аліса ГОРДІЙЧУК, редактор газети «Острозька Академія» (вересень 2009 - ...):

– Невдовзі в мою життя настане той момент, коли я отримаю диплом бакалавра. Закінчуючи перший курс, я усвідомила, що просто цього диплому мені буде замало для того, щоб пам'ятати студентські роки як особливий період життя. Тоді я й почала шукати місце, де можна було б реалізуватися як давній мрійник – зі школи мріяла стати журналістом. Пошуки привели у Відділ зв'язків з громадськістю. Тоді я цю роботу уявляла зовсім інакше... Тепер це світогляд...

А «дружба» безпосередньо з газетою почалася (у прямому сенсі цього слова) казково. Перший текст, підписаний моїм ім'ям, був саме казкою «Про ректора, Новий рік, чарівну паличку та новий автобус...» Потім було багато статей... З часом цей процес звівся до постійного аналізу студентського буття, до пошуку важливого та корисного. Шукала таке, що могло б «усміхати» вічно заклопотаних студентів, дарувати їм натхнення на особливі справи.

На початку 2010-го року стала заступником редактора, а потім – редактором. Зараз 2012-й... За цей час було всього – знаходилися і не знаходилися свіжі теми, виходили і не виходили цікаві статті, встигали і не встигали готувати номер до друку. Але кожного разу, забираючи з друкарні три окремі пакунки зі шпальтами і складаючи їх за порядком у повноцінну газету, відчувалося щось таке незвичне... Це була суміш спокою і хвилювання. Тоді ж з волонтерами ми спілкувалися про щось рідне кожному і одночасно спільне для всіх... За це я особливо вдячна газеті «Острозька Академія». Вона мене навчила організовувати себе, терпіти, чекати, розставляти пріоритети та чути інших...

Цьому виданню тепер 15 років... Університету – 17... У два роки діти уже неюгано розмовляють. У свої два роки Острозька академія заговорила зі сторінок цієї газети. Відтоді змінилося багато редакторів і авторський склад, але ті, хто читав і читає «Острозьку Академію», завжди лишаться «...на крок попереду».

Дар'я ШВАЯ, директор Культурно-мистецького центру НаУОА (вересень 2005 - ...):

– Писати матеріали до газети «Острозька Академія» потрібно з почуттям патріотизму. Можливо, багатьом ця позиція здається незрозумілою, але я спробую її пояснити. Справа в тому, що це видання – спроба згуртувати спільноту студентів та усіх причетних до нашої Альма матер біля кількох сторінок з НАШОГО життя. Тут і дискусії, і цікаві погляди, і мотивації, і власний досвід, і приємні спогади – усе щиро і по-своєму, ніби на гуртожитській кухні, але набагато відповідальніше та змістовніше. А писати ми такі вміємо! Ви тільки почитайте свої коментарі та статуси у соцмережах – сама влучність, актуальність, дотепність та небайдужість! І все ж оновлюється з блискавичною швидкістю – професійна журналістика «відпочиває»! А якщо усі ці дописи зібрати, підкорегувати, упорядкувати, відібрати ті, які мають більш тривалий «термін придатності» (і це вже – клопіт редакторів), ми отримаємо чудовий матеріал для газети. З єдиною поправкою: у світовій мережі ми з легкістю описуємо всі свої емоції «з приводу і без», а газета «Острозька Академія» вимагає осмислення і зваженості. Адже тут кожна думка претендує на те, щоб закарбуватися у чийсь свідомості як один зі штрихів нашого корпоративного іміджу.

«Острозька Академія» – видання студентське, і саме студент повинні бути у фокусі кожного його матеріалу. Тому, напевно, я вже кілька років не настільки активно втруча-

юся у газетний простір. Але завжди, коли моя публікація може «увімкнути» мисленнєві процеси читачів та сприяти їх свідомій і самостійній оцінці дійсності, я радо повертаю собі статус журналіста.

Ліна ТИМОЩУК (вересень 2009 - ...):

– Студентська газета – це передусім невикривлена шкала студентських настроїв, інформаційний моніторинг життя студентів як наукового, так і культурно-мистецького, громадського, спортивного спрямування, а ще шпальти студентської газети – це місце для обміну цікавими думками, можливість поділитися власними баченнями та ідеями зі своїми ровесниками та водночас відкрити для себе нові тенденції незаангажованого мислення та світосприйняття молоді. Часто, читаючи матеріали кола дописувачів, розумієш, що такі рефлексії рідко можна почути навіть від спеціалізованих аналітиків та досвідчених фахівців. Також щоразу, коли ознайомлюєшся із статтями суспільної та патріотичної тематики, приємно вражаєш прогресивністю студентства Острозької академії. Будучи постійним автором рубрики «Мандрюємо Україною», сама нерідко разом із читачами відкриваю для себе нову Україну, приходять усвідомлення, що насправді лівова частка мальовничих куточків нашої Батьківщини з їх величчям історичним бекграундом, унікальними природними комплексами, архітектурними ансамблями та культурними надбаннями досі залишаються для українців в категорії «Terra Incognita» або ще недостатньо відомими. Розумію, що студентські роки – це найактивніший та найяскравіший період людського життя, тому саме зараз так важливо зацікавити молодь унікальними місцинами, спонукати їх після прочитання фактів та відомостей про визначні місця краю до активного туризму. Не менш цікаво писати про непересічних особистостей академії. Як на мене, лише у рубриці «Під прицілом» студенти можуть дізнатися про досі невідомі факти із життя свого викладача, приховані таланти одногрупників і навіть про секрети кар'єрного успіху від американського професора. Гадаю, що інформацію з цієї рубрики аж ніяк не можна знайти в Інтернеті чи прочитати у всеукраїнських друкованих виданнях. Архівні матеріали газети «Острозька Академія» за 15 років – це повноцінний літопис історії кількох студентських поколінь, який показує як розвивалася академія упродовж цих років, чим жили і цікавилися студенти у різний час.

Хочу сердечно привітати студентське видання із свого роду ювілеєм. Вже пройдено значний шлях і немало газет

за цей час стали продуктом студентської творчої праці, змінювалися редактори та добірка авторів, формати видання, тим не менше, газета залишалася достойною і нам ніколи не було соромно подарувати примірник гостям Острозької академії. Бажаю авторам «Острозької Академії» й надалі підтримувати рівень якості і лише підвищувати планку самовдосконалення. Натхнення Вам, творчої снаги, свіжих ідей, нових цікавих рубрик, започаткуйте побільше проєктів, які б залучали студентів до інтерактивного спілкування на шпальтах.

Юлія ЯРУЧИК (вересень 2009 - ...):

– У Відділі зв'язків з громадськістю працюю з перших днів навчання в академії, а тому волонтерська діяльність – це органічна частина мого студентського життя. Вважаю, що таку частину (чи навіть декілька) повинен знайти кожен, адже обмежувати себе тільки «мінімумом» із запропонованого «більше, ніж максимум» просто нелогічно.

Для мене робота у відділі – це не просто бажання здобути певні навички, що могли б мати користь в майбутньому. Це, радше, бажання бути в колективі людей, які є джерелами сотень нових і неординарних ідей, людей, від яких можна перейняти безліч розумного.

На перетині таких-от ідейних течій створюється наша газета, яка стає результатом спільного творчого пошуку, дискусій, спілкування. «Острозька Академія» - це друкована квінтесенція студентського життя, його кращі моменти, мрії, сподівання... Вона відображає основний імпульс академічних буднів, їх ритм, вартісність подій та думок, історії особистостей і їхніх досягнень.

До створення академічного видання, по-суті, мав би долучитися кожен. Бо якісним її можуть зробити не лише гарні дописувачі, а й гарні читачі. Студентська газета – це реальний шанс самовираження для кожного. Скористайтесь ним!

Іван СОПИГА (жовтень 2008 – червень 2011):

– Найкращі події у нашому житті зазвичай відбуваються тоді, коли цього не плануєш і не очікуєш. Журналістом ОА я став випадково... Коли потрапив у ВЗГ, то аж ніяк не планував дописувати у академічну газету. Чесно кажучи, мене подібні перспективи тоді не дуже-то цікавили, але... Перше, про що я написав – це була стаття про Чорнобильську АЕС і її загрозу для сучасної України. Цікава тема, як

для студентської газети... :) Після того, як було розставлено усі акценти, робота пішла в іншому руслі. Все, про що я писав, було цікавим для мене, адже за те, що не цікавило – намагався не братись, хіба що заставляли ☺.

Часто доводилось видумувати, наприклад, коли писав статтю «Не уподібнюйся жінці, або Як хлопці на Андрія ворожили»... Або ж «Шукаю дівчину»... М-да, цікаво було слідувати за реакцією читачів на подібні речі, а ще цікавіше було писати, адже в процесі не тільки мізки вдавалось розворушити, але й добряче насміялись. Цікава вона – журналістська робота, навіть, якщо мова іде про студентську газету.

P.S. Будь який досвід роботи – це частинка, яка формує професійні вміння, тому починати працювати (в будь-якому форматі), потрібно ще з дев'ятого класу, тоді, своїм однокурсникам, а пізніше колегам по роботі, вдасться створити таку конкуренцію, від якої їм дух перехлопаватиме... :)

Анастасія ЛАВРІНЧУК (вересень 2011 - ...):

– Робота у ЗМІ мене надихає, допомагає реалізуватися і дати можливість іншим людям знати більше. Це ж настільки захоплююче – бути очевидцем тієї чи іншої події, мати можливість поспілкуватися з унікальною людиною.

Моє найбільше бажання, до якого я прагну, – дати людям найповнішу і найправдивішу інформацію, донести ті відчуття і ті емоції, які змогла сама відчути, переживши якусь подію. Хто знає, адже навіть якийсь маленький шматочок інформації може відіграти неабияку роль у житті однієї людини, змінити життя багатьох. Правдива інформація... Це, мабуть, найголовніше. В сучасному суспільстві важко відрізнити правду від брехні, адже навколо панує

несправедливість. Я пишу статті, тому що маю ціль – донести правду до людини і дати їй можливість відчути себе повноцінною особистістю.

Журналістика – це складне, але творче заняття. Воно вимагає неабиякого хисту і креативності. І я з великим задоволенням працюю над кожною статтею, тому що знаю: моя праця приносить користь суспільству і допомагає людям зрозуміти суть цього життя.

Знаю, що кожен журналіст повинен вміти написати на будь-яку тему, проте мені найбільше подобається писати про людей. Коли я працювала кореспондентом районної газети, мій головний редактор говорила: «Про подію може написати хто завгодно, а от про особистість – лише особистість...». Я любила писати про людей, бо так ставала ближчою до особистостей... Але й досвід, який здобула, спілкуючись з героями Другої світової, генералами армії, переможцями конкурсів, неоціненний для мене.

Журналістика допомагає мені не лише ставати кращою людиною, а й робити світ навколо себе кращим!

Ольга ШКРІБЛЯК (заступник редактора газети «Острозька Академія», вересень 2011 - ...):

– Життя сучасного студента настільки насичене найрізноманітнішими подіями, що іноді не вистачає часу поспати чи поїсти. Постійно ми кудись поспішаємо, намагаємось встигнути зробити якомога більше. На мій погляд, це дуже добре. У час свого студентства людина повинна реалізувати себе повною мірою, приміряти різні ампула, віднайти своє «Я».

Щодо мене, то я, здобувачи освіти документознавця та інформаційного аналітика, вирішила спробувати себе у ролі журналіста. Зауважу, що ця справа була одним із моїх захоплень у шкільні роки. Тому для мене це не було чимось незвіданим. У реалізації захоплення тут, в Національному університеті «Острозька академія», мені допоміг Відділ зв'язків з громадськістю, який є інформаційним серцем закладу.

Сюди, у якості волонтера, я потрапила минулого року, тільки-но розпочавши другий курс навчання. Про відділ мені розповіла подруга, і я вирішила не втрачати такої можливості – відразу ж пішла на відбір. І, чесно кажучи, дуже швидко, що не вступила у Сволонтерські лави! Відділу зв'язків з громадськістю раніше. Тут працювати надзвичайно цікаво і пізнавально. А найголовніше я зрозуміла – потрібно завжди займатися тією справою, яка приносить справжнє задоволення. Тому, якщо ви маєте хист до журналістики, є комунікабельними і творчими, не втрачайте свій шанс втілити мрію в реальність!

Ірина БРОХ (жовтень 2011 - ...):

– Постійні тусовки, розваги з друзями та популярність – таким сучасні американські фільми малюють «типового» працівника ЗМІ.

Та реальність дещо далека від цього, здавалось би, ідеального виду діяльності. Зауважу, що й не можна узагальнювати журналістів різних видів засобів масової інформації.

Працювати у друкованому студентському виданні – означає не лише насолоджуватись чи то концертом, чи то якимось конкурсом, а й уважно слідувати за всім і вміти вловити нотку неординарності, яку потім використаєш у матеріалі. Для мене головне не стільки те, чи виграє конкурс «Гальшка» мій факультет, а те, чи встигне фотограф зловити потрібний кадр, і яким буде заголовок мого матеріалу.

Тетяна МАЯНЦЕВА (вересень 2011 - ...):

– Будучи студентом Острозької академії, неможливо протистояти спокусі стати волонтером хоча б в одному з багатьох можливих напрямків діяльності. Я обрала Відділ зв'язків з громадськістю, де створюється газета «Острозька Академія». Оскільки мені важко було обрати майбутню професію, то саме тут я можу реалізувати себе в одному з омріяних напрямків – журналістиці. Створення газети – це творчий змах пера багатьох людей, які мають що сказати громадськості. Особисто у мене під час навчання з'явилося багато думок уже з професійної сфери, якими я охоче ділюсь з нашою академічною родиною на сторінці «ПСИХОЛОГІЯ».

Взагалі, газета «Острозька Академія» є серйозним аспектом роботи студентів нашого ВНЗ і однією з особливостей, що характеризують унікальність цього навчального закладу. Адже щомісяця ми інформуємо академічну громаду про найважливіші події, що відбулись, знайомимо з думками колег з приводу того чи іншого актуального питання, «мандруємо», споглядаючи мальовничі краєвиди, «переглядаємо» найновіші фільми тощо, адже кожен номер має особливу родзинку.

Отож газету можна сміливо назвати маленьким двигуном нашої великої родини!

Сергій ЄВТУШОК (вересень 2011 - ...):

– У сім'ї творців газети я з'явився нещодавно. Одразу відчув киплячий дух творчої, енергійної, клопіткої і дуже цікавої роботи. Працюючи тут, постійно кидаєш себе у вир найрізноманітніших зустрічей, круглих столів, масових заходів, що, звичайно ж, подобається. Подобається невимушена обстановка, що розбавляє трудові будні. Подобається відчувати цей славетний дух академії, що просякнутий завзяттям і наполегливою працею. Подобається працювати з такими колегами (з ними завжди цікаво і не буває нудно). Подобається не бути пасивним студентом і відчувати себе у справжньому вулику.

Працюючи волонтером у Відділі зв'язків з громадськістю майже рік, я ні разу не засумнівався у своєму виборі, та й зрівнятися із цим не може нічого. Чим більше я тут, тим більше мене сюди «затягує».

Тетяна МИХАЛЮК (січень 2011 - ...):

– Що може бути кращим, ніж можливість реалізувати свій потенціал? Відповісти на це питання складно. Кожного дня я відвідую заняття в академії й іноді здається, що кожен день не відрізняється один від одного. Все повторюється: ти вчишся, йдеш додому, знову вчишся і в тебе не вистачає часу. Коли вперше я прийшла у Відділ зв'язків з громадськістю, то не знала чи це правильне рішення.

Хотілося б розповісти, що спонукало мене прийти в це чудове місце. Я обожаю писати, для мене стаття – це можливість висловити свою думку, донести цікаву інформацію. Іноді я уявляла себе журналістом, але своє життя я вирішила пов'язати з іноземними мовами. Одного разу дізналася, що є можливість спробувати себе у ролі журналіста, і сьогодні я надзвичайно вдячна, що крім навчання в мене є хобі. Коли я пишу, відчуваю себе господарем ситуації, розумію, що від того на скільки вміло я зумію передати інформацію, залежить розуміння читачів. Величезною перевагою є почуття обов'язку. Часто-густо трапляється таке, що ти не хочеш нічого робити, але завдання, яке отримав у Відділі зв'язків з громадськістю, ти повинен виконати. Це вчить бути відповідальним і загартовує силу волі. Також робота у прес-центрі дозволяє сформувати організаторські здібності, розвивати уяву, творчість, відволікти себе від навчання і працювати у команді. Не завжди це і просто. Також мені подобається бути в курсі всіх подій. Ти знаєш, яка конференція відбудеться, хто прибуде до академії, що цікавого планується, тобто – відчуваєш себе частиною активного студентського життя. За майже півтора року роботи у прес-центрі я познайомила з багатьма цікавими людьми, відвідала безліч конференцій, взяла участь у загальноакадемічних акціях, в організації Дня академії, дізналася про свої приховані таланти, здобула багато друзів, і це лише короткий список переваг. Студентські роки – це час для самореалізації, час спробувати себе у різних видах діяльності. Не прогайте ви свій шанс. Якщо хочете щось робити, не бійтеся спробувати. У мене не завжди є натхнення писати, не завжди стаття – це витвір мистецтва, але це те, що приносить мені задоволення. Аркуш паперу і листок – це моя зброя, а найбільша нагорода – похвала читача. Я не знаю, чи є формула успішного журналіста. Але в чому я впевнена, то це в силі бажання і наполегливості. Якщо хочеш вразити читача, подумай, що б тобі було цікаво читати. Для мене прес-центр – це хороша школа життя, розвитку моїх здібностей писати і місце, де завжди цікаво і весело. Найгеніальніші ідеї породжуються саме в стінах прес-центру і в дружній команді.

Збирала спогади
Леся БЕНДЮК

ЛІРИЧНИЙ ФАХІВЕЦЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

В еру науково-технічного прогресу людина не може уявити себе без інформаційних технологій. Наш світ настільки заповнили комп'ютери, планшети, мегафункціональні телефони і багато-багато інших див техніки, що, здається, якби вони зникли, то і люди теж не змогли б існувати. Але, як не крути, ці речі все ж потрібні нам, а особливо, якщо ми – студенти. Останні ж, напевно, всю найважливішу інформацію дізнаються з Інтернету або переписуючись в соцмережах з одногрупниками і викладачами. Часто студенти починають неабияк панікувати, коли їхні комп'ютери або ноутбуки виходять з ладу. І от тоді вони згадують свої заняття з інформатики, а точніше пропущені заняття ☺. У такому випадку краще звертатись до професіоналів, які точно скажуть, як знову відновити роботу вашої незамінної техніки. Зазвичай студенти питають поради у викладачів інформатики. Ось таким «комп'ютерним всезнайком» в Острозькій академії є усім відомий Юрій Анатолійович Коцюк. Навчаючи студентів особливостям роботи з комп'ютерами, він завжди пояснить незрозумілі для них аспекти, порадить, яким способом краще і ефективніше виконати те чи інше завдання. Детальніше про себе і свою нелегку, але приємну роботу Юрій Анатолійович розповідає «Острозькій Академії».

– Розкажіть трохи про свій життєвий шлях. Які захоплення і мрії були у дитинстві?

– Дитинство у мене було цікаве, насичене різними подіями. Відразу скажу, що космонавтом я ніколи не мріяв стати ☺. Якщо б навіть і бажав цього, то у мене ніколи б не вийшло, тому що маю проблеми з вестибулярним апаратом. Я навіть на каруселях не люблю кататися. А щодо захоплень, то у дитинстві займався бальними танцями, де біля десяти років, грав у баскетбол, був солістом у хорі. Але це ще не повний список. Навчаючись в університеті, продовжував займатися танцями, волейболом. Думаю, останнім я буду точно займатися й надалі. А танцями – як буде можливість. Однією з перепон може бути відсутність професійного викладача танців.

– Якими були Ваші шкільні роки? Що чи хто найбільше запам'ятався?

– Напевно, із учителів я найбільше запам'ятав фізика. Він був дуже розумним. Але водночас йому подобалося робити вигляд, що він нічого не розуміє. А ми, у свою чергу, повинні були довести ту чи іншу точку зору. Таким чином у нас розвивалось логічне мислення. А от із хімією було все навпаки. Вчителька, усвідомлюючи, що ти говориш правильно і сподіваючись, що й надалі будеш це робити, завжди зупиняла і ставила непогану оцінку. Згадуючи свою «шкільну компанію», скажу, що ми полюбили грати у футбол та баскетбол фактично на кожній перерві. Навіть холод і зима не ставали нам на заваді. Якщо у нас не було м'яча, то ми грали великою гумкою у коридорах. Дивно, але при цьому вікна ми ніколи не розбивали. А на баскетбол ми ходили на секцію до дівчат, бо секція для хлопців знаходилась дуже далеко в місті. Туди потрібно було добиратися годину, ну і відповідно назад стільки ж. Тому ми прилаштувалися біля дівчат. Звичайно ж, потрібно було набагато обережніше грати, але навантаження те саме.

– Юрію Анатолійовичу, зізнайтесь, чи хотіли б Ви знову сісти за шкільну парту у якості школяра?

– Чесно кажучи, ні. Можливо, це когось і здивує. У школі було добре, але це був інший етап, в університеті теж добре, але і це інший етап. Потрібно жити сьогоднішнім днем, згадуючи минуле тільки в думках.

– Де Ви продовжували здобувати освіту і на яких спеціальностях?

– Спочатку я вчився у Львівському національному університеті імені І. Франка на фізичному факультеті. Маю диплом фізика і викладача. Тобто можу викладати фізику, інформатику, математику. Після закінчення я працював в Острозі у трьох школах. Був на роботі деякий час у школі № 2, потім проходив педагогічну практику у першій школі. Оскільки тамтешній вчитель захворів, то я пропрацював у цій школі одну або дві чверті. Згодом десь біля півтора року працював ще у школі № 5. Пізніше я здобув ще економічну освіту.

– Чому Ви обрали саме Острозьку академію місцем своєї роботи? Що Вас тут приваблює найбільше?

– Передусім тому, що Острозька – це маленьке тихе містечко. Я взагалі-то не люблю великих метушливих міст і громадних закладів з тисячами людей. Острозька академія – це невеличкий виш, де буквально всі один одного знають. Мені це подобається. Я можу з усіма привітатися і зі справжньою цікавістю запитати: «Як справи?» А це, повірте, немало означає.

– Як починалась Ваша викладацька діяльність в Острозькій академії? Які стосунки склались із колегами?

– В Острозькій академії спочатку я був працівником відділу технічних засобів навчання. Техніки там було мало – один комп'ютер і декілька ксероксів. Але згодом обладнання почали закупляти, тому що вуз розвивався і потрібно було якомога більше технічних засобів навчання. Відповідно і наш відділ почав «збільшуватись». Я навіть став керівником відділу і у мене з'явилися підлеглі. Потім я почав викладати. Першим моїм предметом був курс «Технічні засоби навчання» для філологів і культурологів. Він був великим. Тоді ми зі студентами фільм знімали, монтували і «озвучку» робили. Поступово мені почали додавати нові предмети, з'явилася нова техніка, а відповідно, і більше роботи. Десь приблизно в цей час я навчався заочно у нашому університеті на економічному факультеті. Зауважу, що проблем зі знаходженням спільної мови у мене ніколи і не було. Ми швидко порозумілися і пліч-о-пліч працюємо дотепер.

– Яке Ваше головне кредо в житті?

– Моє кредо: радіти сьогодні. Мене більше вражають якісь маленькі несподіва-

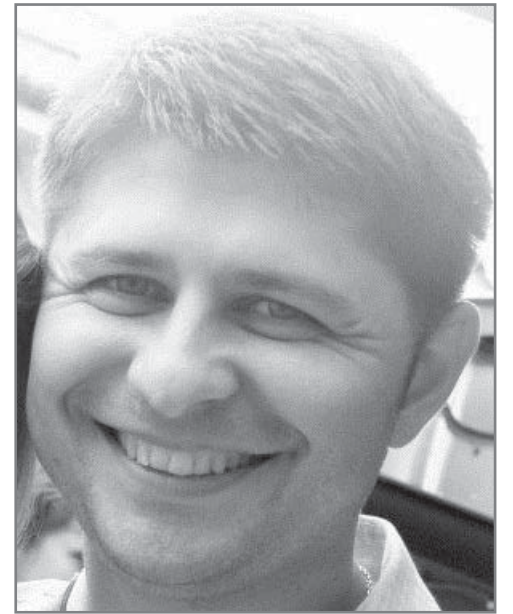
ні речі, ніж великі серйозні проекти, які переживаєш наперед і справжнього задоволення від них мало. А в сьогодні більше приємних несподіванок, більше невеличких, але захоплюючих сюрпризів.

– Чи приносить Вам задоволення робота в оточенні студентства? Чи не шкодуєте про свій вибір?

– Взагалі-то я не мріяв бути викладачем. Але так склалось моє життя, що небажання стало реальністю. Мені моя робота подобається, тому що це завжди спілкування з людьми. Всі вони різні, до кожного потрібно знайти особливий підхід і мені це цікаво. Часом трапляються і конфлікти. По-іншому і бути не може, так влаштоване наше життя. Але я намагаюся розуміти людей і сприймати їх такими, якими вони є. З іншого боку, як викладач, намагаюся їх зробити трохи кращими. Наскільки це результативно – судити моїм студентам. Зазвичай, вплив викладача відчувається, коли знаходиш роботу. Тільки тоді можна оцінити істинну корисність отриманих знань.

– Ви, напевно, є єдиним викладачем в Острозькій академії, який володіє цінною колекцією фотознімків своїх студентських груп. Якщо не секрет, коли саме і чому виникла традиція фотографуватися зі студентами на останньому занятті?

– Точно не можу сказати, коли виникла така традиція. Потрібно подивитися в архів на дату першого фотознімку. Але, на жаль, у мене зберігаються фото не усіх своїх сту-

комп'ютерні ігри забороняю грати, точніше – намагаюся це контролювати. А от мультфільми вони часто дивляться. Хоча і тут я стараюся слідкувати за тим, що вони переглядають. Адже мультфільми багато чого вчать дітей, причому не завжди хорошого. От наприклад, старша Сашка запитувала у мене недавно: «Тату, а ми помремо?». Я пояснив, що їй не потрібно тепер через це перейматися, вона тільки розпочинає свій життєвий шлях. А донька відповіла: «Навіть якщо ми помремо, то наша душа буде жити вічно, бо ми мислимо, ми розуміємо». Мені стало цікаво, де вона таке почула. А це виявляється з мультфільму «Залізний гігант». Тому раджу батькам цікавитись тим, які мультфільми ваші діти дивляться.

– Чи можете Ви назвати себе сучасним батьком?

– Я можу назвати себе прагматичним батьком. Що таке суворість? Чи це усвідомленість, чи це неусвідомленість? Якщо вже і суворий, то я усвідомлено суворий. Але все рівно у душі я не можу бути таким. Це ж дівчатка. Якби був син, то думаю, було б трохи інакше.

– Якби доля подарувала Вам шанс повернутися в минуле? Чи змінили б Ви своє життя?

– Якби навіть мені і випала така можливість, то я б нічого не змінив. Мене все влаштовує. Все, що було хороше у моєму житті, і все не дуже хороше – це пішло мені на користь. Все, що не трапляється, все на краще.

– Що б Ви хотіли побажати студентам Острозької академії?

– Раджу всім студентам відпочити перед сесією. Я це перевіряв в власному досвіді. Якщо студент працював упродовж всього триместру, то йому достатньо всього лише повторити вивчений матеріал. На мій погляд, штурм мозку в останню ніч є неефективним взагалі. Це працює приблизно так. Сьогодні вночі студент вчить, вчить, зранку приходиться витягує білет зі знайомим питанням, але ніяк не може згадати, про що в тому білеті йдеться. Воно в голові там десь крутиться, але по суті нічого сказати не можеш. Тому набагато краще вчити все поступово, переосмислювати, а не зазубрювати.

У загальному хотілося би, щоб свої студентські роки студенти прожили яскраво, насичено, щоб у них не було часу ні спати, ні їсти, щоби постійно було лише цікаво ☺. Я маю на увазі і розваги, і побут, і навчання. Говорючи про останнє, хотілося б додати: порізноручі люди усвідомлюють, що ці знання є справді корисними. Тому я бажаю їм максимум знань взяти від викладачів і цінувати кожну вільну хвилинку свого безцінного часу!

Спілкувалася Ольга ШКРИБЛЯК

✦ МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

КВІТУЧЕ ДИВО ЗАКАРПАТТЯ – «ДОЛИНА НАРЦИСІВ»

Після тривалої зимової інертності природа пробуджується весною. Перші бруньки на деревах, зелені газони і сонячне сяйво безумовно змінюють наш зимовий депресивний настрій на життєрадісні мотиви. Місце, де людська душа по-весняному розквітає так само, як і квіти, що там ростуть, називається «Долиною нарцисів».

Заповідний масив «Долина нарцисів» розташовується в урочищі Кіреші, неподалік міста Хуст, що у Закарпатській області. Це – єдине місце на території СНД, де вже сотні років поспіль розквітають природні зарості рідкісної популяції нарциса вузьколистого. До речі, цей вид нарцисів навіть занесений до Червоної книги України. Галлявини з цією рідкісною рослиною трапляються також у районі Альпійських гір, на поодиноких територіях Румунії та деяких Балканських країн. Утім, ці природні «клумби» унікальних квітів закордоном далеко поступаються розмірами українській «Долині нарцисів». У період з 1 по 20 травня неймовірна краса нарцисового цвітіння тут просто заворує. Цікаво, що цей природний феномен загальною площею 85 га рівнинної території у заплаві річки Хустець з 1992 року, будучи у складі Карпатського біосферного заповідника (257 га), входить до міжнародної мережі біосферних резервів ЮНЕСКО. Не так давно «Долину нарцисів» внесено до переліку «7 природних чудес України». Загалом, за підрахунками експертів, у «Долині нарцисів» представлено 498 різних видів рослин, зокрема 15 видів квітів, які занесено в Червону книгу України, а також 16 видів орхідей. Серед унікальних рослин заповідника чимало з них володіють лікарськими властивостями і здавна використовувалися місцевими жителями для лікування різноманітних недуг. Тепер такі «ліки» охороняються державою.

Вже всім звичною назвою «Долину нарцисів» охрестив професор Василь Комендар. Він свого часу зробив значний особистий внесок у справу збереження та відтворення ареалу цих рідкісних квітів. Щодо походження «Долини нарцисів» існує два трактування: міфологічне пояснення та науковий варіант генезису.

Місцеві легенди розповідають, що саме у криштальних водах річки Хустець грецький бог Нарцис побачив своє відображення. Він закохався у себе і помер від туги на березі, який невдовзі вкрився прекрасним цвітом нарцисів.

За іншим народним сказанням, ще у сиву давнину в Хустському замку жили князь, княгиня та їхня донька-красуня Руся. На день Русино повноліття до замку прийшло багато сановитих гостей та городян з дорогими гостинцями. Гончареві Іванкові з околиці теж хотілося зробити подарунок. Юнак подарував княжні чудернацьку вазу, оздоблену квітами елегантного білого нарциса, що сяяли, наче справжні. З цього часу Іванко та Руся покохали один одного і стали крадькома зустрічатися у мальовничій долині. Утім, якось князь довідався про це і, розлютившись, жбурнув Іванкову вазу з княжої гори так, що вона розбилася об скелю і розсіпалась по долині дрібним дощем. По сході сонця всі побачили, що придолинок вкритий біло-зеленим нарцисовим килимом.

Кажуть також, що коли вороги захопили Хустський замок, мешканці міста принесли їм у дар подушки, набиті нарцисами, мовляв, на знак покори і пошани до переможців. Супротивники не знали, що нарциси – отруйні квіти. Отож, заснувши на «нарцисовій» подушці, людина швидше за все вже не прокинеться.

Думки вчених розійшлися щодо питання про те, яким же чином високогірний Нарцис поетичний (інша назва рослини) потрапив на рівнину і розрісся на цілу долину. На сьогодні існує дві абсолютно протилежні гіпотези: природна і штучна. Наразі домінує природна або ж льодовикова (гляціарна) гіпотеза. Відповідно до її теорії, поява закарпатської реліктової «Долини нарцисів» пов'язана із льодовиковим періодом. Вчені вважають, що тоді сталися певні геологічні трансформації, тому з гір сповз величезний шмат землі разом з унікальними рослинами. Танення льодовиків сприяло акліматизації рослини та розширенню її ареалу. Нарцис поетичний розповсюдився по Південно-Східній Європі саме у час між 100-м і 10-м тисячоліттями до н. е. Дійшовши до

Східних Карпат, шлях до подальшої експансії рослини перекрили льодовики Головного вододільного хребта. Штучна гіпотеза пропонує альтернативне пояснення – насадження «Долини нарцисів» людиною. Згідно з припущеннями прихильників цієї гіпотези, Нарцис поетичний був принесений із гір як декоративна рослина, а згодом «вийшов» за межі садів місцевих жителів. До слова, автохтонне населення й досі продовжує культивувати різні види нарцисів.

У цій місцевості добре розвинутий туризм, кемпінги та відповідна туристична інфраструктура. Наприкінці весни відвідувачів тут вистачає. Буває, що за день долину відвідує 4-5 тис. охочих поспостерігати за фантастичною красою масового цвітіння нарцисів. Незліченна кількість білих квітів на неозорому зеленому килимі – видовище справді незабутнє. Проте, єдиному подібному багатоманіттю нарцисів у Європі загрожує знищення. Біологи стверджують, що вони вимирають через те, що посеред долини швидкими темпами розростаються кущі та верби, а відтак земля є недостатньо зволожена. Однак, найбільше квіткам дошкуляють люди. Тому, перебуваючи у «Долині нарцисів», варто пам'ятати, що це видовище для очей, а не для рук. Нівечення території з рідкісними рослинами, зокрема нарцисами, тут карається законом. Приміром, за кожен зірваний квіток штрафують на суму у розмірі щонайменше 100 гривень.

Прямуючи до «Долини нарцисів», принагідно завітайте на єдину в Україні оленячу ферму та страусину ферму, які також знаходяться у Хустському районі. Не оминайте долину тюльпанів у селі Мамаївці на Чернівеччині. Там на площі один гектар щорічно розквітає 17 сортів голландських тюльпанів, варіюючи від білого й оранжевого кольорів аж до темно-червоної барви. Незважаючи на те, що це приватна власність, вхід туди дозволено, а унікальність квіткових перлин Закарпаття справді заслуговує на вашу увагу.

Тож приємної Вам подорожі українськими маршрутами природних неповторностей і сонячно-весняного настрою!

Підготувала Ліна ТИМОЩУК

НА ЗАМІТКУ

ENJOY YOUR MEAL!

Напевно, у кожного студента рано чи пізно виникає проблема: що б це приготувати такого, щоб було і смачно, і швидко, і ціна не кусалась? Зазвичай, щоб не витратити свій дорожчий час, ми купуємо сандвіч, чашку чаю і шоколадний батончик, усвідомлюючи при цьому, що це шкідливо для здоров'я. Висококалорійна їжа не тільки погано засвоюється організмом, а й спричиняє накопичення токсинів, призводить до неправильної роботи шлунку. Від дискомфорту до гастриту шлях не довгий, тому чи не було б краще потурбуватись за своє здоров'я і обрати органічну, корисну їжу?

Але тут виникає питання, де і як можна смачно й корисно пообідати?

Всі знають, що в Острозі працює їдальня, але не всі її відвідують. Це, звісно, не пропаганда і не реклама, але меню у ній досить непогане. Погодьтеся, що супчик і салат з капусти набагато корисніші, ніж нашвидкоруч розігрітий гамбургер.

Інший варіант ми назвемо шкільним стереотипом. Зізнайтеся, що інколи зранку так не вистачає наполегливої турботливої мами, яка безвідмовно пакує в наш рюкзак величезний бутерброд. Враховуючи, що типовий студентський ранок минає у метушні та сонливості, приготований звечора бутерброд врятує ваш гаманець та стане кориснішим ланчем, ніж шоколадний батончик.

Для тих, хто не дуже полюбляє фантазувати з їжею, або фантазії ці не досить вдалі, пропоную кілька рецептів канапок.

Бутерброд для любителів картопельки

Інгредієнти: батон, яйце (1 шт.), картопля (1 шт.), сіль (до смаку), рослинне масло (для смаження).

Чистимо картоплю, натираємо її на мілкій тертці, а сіль, що виділилася, зливаємо. Терту картоплю змішуємо з яйцем і сіллю. Нарізаємо батон скибочками товщиною 1,5 см, намащуємо його отриманою сумішшю. Розігриваємо ско-

ворідку з маслом, викладаємо бутерброди намащеним боком донизу, обсмажуємо лише з одного боку.

Можна поснідати гарячими вдома, а можна й взяти з собою, загорнувши в пакетик.

«Рибний бутерброд»

Для нього нам знадобляться: оселедець (1 шт.), картопля (2 шт.), сметана (2ст. ложки), лимонний сік, цибуля (за бажанням)

Бажано використовувати оселедець, який попередньо оброблений (це економить час). Розтираємо його до однорідної маси (можна на тертці, можна ложкою в посудині); додаємо картоплю, попередньо відварену і натерту на тертці; зварене в круту дрібно порізане яйце; сметану; цибулю; лимонний сік; запашний перець. Все це розмішуємо до однорідної маси, намащуємо на хліб.

Чим вигідний такий варіант бутерброда? Він легко піддається «транспортуванню»[©]. Накрийте намащений бік бутерброда ще однією скибочкою хліба і вперед за новими знаннями!

Бутерброди з ковбаскою

Склад: 2 ковбаски, зелена цибуля, 100 г майонезу, довгі булочки, 2 червоних солодких перці.

Приготування. Зеленої цибулю порізати і змішати з майонезом. Булочки розрізати навпіл, підсмажити. Розрізати навпіл стручок червоного перцю, очистити від насіння, вимити і нарізати тоненькими смужками. Булочки намастити сумішшю цибулі з майонезом. Зверху викласти ковбаску і смужки перцю. Накрити верхніми половинками.

Ось вам смачний та ситний обід.

Як на мене, це ідеальний спосіб виокремитися з натовпу, в якому всі нашвидкоруч обідають перепеченим хлібом із шинкою. І часу ти витратиш не набагато більше, ніж ті, хто буде стояти в довжелезній черзі. А якщо поквалилися, то ще й займеш місце за столиком у кафе, прикупивши до свого «супербутерброда» чашку чаю.

Будьте оригінальними, бережіть себе і СМАЧНОГО!

Наталія МУДРУК

ДО ЛІТА

КАБЛУК + ШПИЛЬКА...

Кумир мільйонів жінок Мерлін Монро колись сказала: «Дівчина з юності повинна піднятися на висоту підборів і ніколи з неї не спускатись». Справді, взуваючи підбори, кожна юна дама рефлекторно випрямляє спину, втягує живіт, піднімає високо голову й несе свою красу в цей світ.

Не можна не погодитись, що підбори – один з найважливіших елементів взуття. Можна виділити на сьогоднішній день 9 типів підборів: віденський, цеглинка, клиновидний, ковбойський, чарочка, конусоподібний, стовпчик, підбори-танкетка і, звісно, шпилька. Бувають і комбіновані види підборів, адже модельєри і виробники полюбляють експериментувати і робити свій внесок креативу в уже існуючі типи взуття.

Весна-літо 2012 року пропонує повернутися до 70-х років минулого століття і купувати собі взуття з підборами-стовпчиками. Це досить широкий стійкий вид підборів висотою від 5 см. До речі, у цьому сезоні помітно зменшилась кількість моделей із додатковою платформою.

Такий варіант є практичним, особливо у великих містах із швидким темпом життя, або у маленьких містах із непорядкованими тротуарами та дорогою на кшталт Острога. Тому модниці Острозької академії можуть тішитись, що цього сезону вони зможуть не лише дивувати красою оточуючих, а й просто та зручно ходити відсутніми в окремих місцях міста тротуарами.

Проте, завжди актуальними залишаються підбори у формі шпильки. А отже, ті, хто звик до такої моделі взуття, можуть сміливо купувати високу чи середню шпильку. Такий вид підборів вважається класичним і таким, що ніколи не виходить з моди. Хоча деяких деформацій у різні часи шпилька таки зазнавала. Це проявлялось чи то у широті підбора біля п'ятки, чи то у розмірі перепонки між підшвою та власне підбором, чи то у стильовому його оформленні та використанні додаткових аксесуарів.

Літо вже зовсім близько, тому вперед до магазинів на полювання за модним взуттям!

Ірина БРОХ

РУБРИКА ПРИЄМНИХ ЗНАЙОМСТВ

Усіх, кому не вистачає позитиву і пошхок, теплих моментів чи звичайного нестандартного відпочинку, вітаю на шпальтах нашої старенької доброї рубрики «Шукаю другу половинку». Збігають останні весняні дні, наближається літо, що дає нам безліч часу на реалізацію своїх планів і задумок, які не вдавалося втілити в життя під час лекцій і практичних, конференцій та семінарів. Впевнена, що серед цього довжелезного списку обов'язково є пункт, в якому йдеться про приємні й неординарні знайомства, вечірні прогулянки, цікаві розмови і нічні смски ☺.

Тому ювілейний випуск «Острозької Академії» пропонує вам кілька таємничо-інтригуючих характеристик особистостей, які з нетерпінням чекатимуть ваших відгуків. Коли ми розмістили оголошення про рубрику у соціальних мережах, на нього відгукнулися студенти не лише нашого університету. І хоча питання кількості дівчат і хлопців все більше непокоїть Острозьку академію, та все ж не все так погано, як може здатися на перший погляд.

Отож, приємних вам знайомств! І пам'ятайте відому фразу Маленького Принца: «Найбільша розкіш на землі – це розкіш людського спілкування».

Шукаю хлопця! З голубими, як небо, очима, солодкими, як цукрова вата, губами і глибокими, як море, думками.

Про себе: журналістка, брюнетка, люблю тварин. Хлопці із легковажними намірами прохання не турбувати.

Наталі, 0969954237.

Дівчина з весняною посмішкою, літньою легкістю, осіннім поглядом та зимовою вдачею з радістю поспілкується, швидше всього, з хлопцем, який дружить із швидкістю, перемінністю, різноманітністю, а головне – із собою. Із задоволенням сходжу із таким на морозиво, навіть під час занять ☺.

Тел.: 0965477079.

Я навчаюсь на 3 курсі спеціальності «Історія». Дуже люблю спорт, займаюсь боротьбою, адже спорт – це моє життя. Не маю шкідливих звичок. Люблю проводити час із друзями, комунікабельний. Граю у більярд. У людей дуже ціню чесність і вірність. Не люблю брехні, фальші та пафосу. Моє життєве кредо – «Ніколи не здавайся і вперто йди до мети». Шукаю свою Принцесу – вірну, чесну і відверту дівчину, яку готовий носити на руках та кохати більше свого життя!

Тел.: 0969909421.

Про себе: люблю рибок та тропічні квіти, маю кактус, який іноді навіть підливаю, намагаюсь вірити в девіз, який розміщений на моїй стіні в соцмережі: «Ні негативу!»

Шукаю хлопця для гарного проведення часу, який вміє приємно дивувати та знаходити позитив у сірих буднях...

<http://vk.com/id45857364>

Знайомить Юлія ЯРУЧИК

І ЇХ ПОЄДНАЛА ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ

Погодьтеся, що попри важку розумову працю, цілодобове сидіння за книгами і комп'ютерами і навіть попри велику невідповідність між кількістю хлопців та дівчат в Острозькій академії, студенти активно влаштовують особисте життя, що є не менш важливим для успішного майбутнього, аніж якісна освіта. Серед кількатисячної студентської спільноти безліч людей знайшли один одного, аби вже ніколи не втратити.

Таким єднанням душ в одне ціле може пишатися і наш Відділ зв'язків з громадськістю. Щоправда, колектив його завжди налічував не більше п'ятнадцяти волонтерів. Навіть у цьому маленькому тісному колі народжуються цілі історії кохання – кохання, що виникає на перетині спільних інтересів та любові до альма-матер, відповідальності перед її іміджем, бажанням бути корисним для суспільства...

Вікторія Скуба і Ярослав Мізерний майже одночасно почали працювати у відділі. З перших днів знайомства вони навіть уявити не могли, що у них може бути щось спільне. Навіть більше – перше помилкове враження пригальмовувало їхнє спілкування. Віка працювала кореспондентом, згодом стала редактором академічної газети, Слава ж не розлучався з фотоапаратом.

У це важко повірити, але долю цієї пари завдовго до початку їхніх стосунків визначило щось містичне, трансцендентне, доля чи то диво, якщо хочете... Цей випадок можна трактувати по-різному, але якби там не було, трьом волонтерам в одну і ту ж ніч наснився сон, пов'язаний спільною ідеєю – Віка і Слава почали зустрічатися. Прийшовши в офіс відділу, нинішній фахівець ВЗГ Олексій Костюченко розповів колегам про свій дивний сон. Яким же було його здивування, коли він дізнався про такі ж сни Ольги Решетиліної й Артема Жукова!

Згодом у Вікторії та Ярослава «зав'язалися» стосунки. Спільна робота і відпочинок, спільна участь у Літній школі журналістики газети «День», а головне – спільні погляди на життя повели цю пару під шлюбний вінець. Наразі подружжя мешкає у столиці. Вікторія працює редактором відділу ЗМІ у щоденній всеукраїнській газеті «День». Ярослав займається перекладами, а фото залишає улюбленим хобі.

Юлія ЯРУЧИК

міт.єра

А насправді я дивна людина... Не живу без пісень, без віршів, без кохання, без натхнення... Поезія і музика – це моє повітря. І життя втрачає сенс, коли мене покидає муза...

Писати вірші почала з дитинства і це стало не просто звичкою, а наче способом життя. Вдень я весела, оптимістична, позитивна дівчина, але ввечері я перетворююся у романтичну і задумливу принцесу, яка виливає свої думки на папір. І я творю не лише для себе. Кожна стічка, кожне слово несе в собі глибокий зміст, певне повідомлення, яке моя душа хоче донести як до однієї конкретної людини, так і до всіх, хто небайдужий...

ПРЕКРАСНА Й ЖОРСТОКА...

Залишитись ніким, і все забути...
Ковтати з огидою будні і сни.
Ти віриш у те, що так може бути?
Вже не чужими з тобою були...
Хто ти, прекрасний незнайомцю?
І хто вона, та, що взяла тебе в полон?
Далеко ти... далеко, наче сонце
Ти моя мрія, мій солодкий сон...
І не дістати, не взяти собі,
Не обійняти тихо і ніжно.
Ти був так близько, я чула твій голос тоді,
Здавалось, до щастя лишилося трішки...
Та раптом усе обірвалось.
Ця нитка тонка розірвалася вмить.
І доля лиха лише насміхалась,
А в грудях щось сильно, пекельно болить.
Та ця любов жорстока й прекрасна,
Бо я відчуваю, що досі живу.
Цей вогник в очах ніяк не погасне,
Допоки ти дихаєш – я тебе жду...

ХТО Я?

Не в тому справа, що світ – не казка,
Не в тім, що фей не існує в житті.
Я недосконала і не прекрасна,
Але я людина, сповна почуттів.
Одним несучи шкоду, інших – рятує,
Сьогодні спокійна, а завтра – страшна.
Вдень я живу, під вечір – існую,
То дуже серйозна, то надто смішна...
Одним кажу правду, для інших – брешню,
І всіх поділяю: «свої» – «не свої».
Для третіх ніхто я, для них я мовчу,
Ховаючи слово далеко на дні.
Одних я люблю і дуже ціную,
Для інших – я ворог, чи просто сміття.
Я не шукаю і не сумую
За тим, кого вигнала з свого життя.
Я надто жорстока і надто хороша,
Готова боротись за щастя своє...
Але я людина, і я також хочу,
Щоб мене полюбили такою як є...

ТИ...

Наче вселили в мене біль
І він розпався на частинки.
Хтось наче викрав тебе з снів...
Ми – несумісні половинки.
А в нас вже різні полюси
І навіть сльози не рятують.
Ти навіть щось і не проси,
«Нас» не було, «нас» не існує...
І твою руку вже не я
Тримаю. Плачу не сльозами.
З очей гіркучий спогад-яд
Руйнує стіни всі між нами.
І твоє серце вже в чужих
Допонях гаряче пульсує.
І скільки в тебе буде їх?
А я ще є, я ще існую!
Я не кохала, але щось
Мене вбиває зсередини.
А що ж між нами відбулось?
Що ж ми з тобою нарobiliли?

Кого сьогодні обіймеш?
Кому ти скажеш, що кохаєш?
Для кого ти ось так живеш,
Коли ніщо не відчуваєш?
Ти не пиши мені «люблю»
І як для тебе я потрібна.
Ти бачиш крила на спині?
Це все тому що я вже вільна!...

ЛЮДИ-ТІНІ

Ми не бачимо людей, нам видно тільки тіні,
Беземоційні маски втомлених очей.
Все інше ми ховаємо глибоко у тілі,
Що випливає назовні чомусь серед ночей.
А що ж там є всередині, і скільки там думок?
Яка там доля схована,

там сльози чи лиш сміх?
Ми душу закриваємо на золотий замок,
Коли ми сповна сил чи падаємо з ніг...
Загадка нерозгадана залишилась повік,
І що чекає кожного, хто ледве топче ряс?
Ніхто не зна, що трапиться сьогодні,
через рік...

Загадкою залишились усе, що мучить нас...
У що перетворився цей величезний світ?
Ми щирі тільки в статусах відомих соцмереж
Чому так в серці важко нам розтопити лід
І опуститись в люди з своїх високих веж?
Ми просто сірі тіні, зі страхом у серцях.
Нам страшно навіть фарбами

розмалювати світ.
Ми боїмося втратити, що ціниться в грошах,
Та забуваємо, що однаково ми помираємо всі...

Я ДОПАЛЮ ТВОЮ ЦИГАРКУ...

Я допалю твою цигарку,
Може й доп'ю твоє вино.
Я почекаю ще до ранку,

Все просто так, аби було.
Я розіб'юсь об твої стіни,
Я упрну у світ брехні,
Я опущуся на коліна,
Бо вже не соромно мені.
Я поцілую тобі руки,
Вдихну останній подих з вуст.
Скажи, для чого ці всі муки?
Я ж тебе більше не боюсь!
Хоч вирви на мені волосся,
Хоч поламай мені кістки,
А що із цього залилося?
Недопалки й пусті пляшки.
Я повернулася у реальність,
Я опустила із хмар,
А ти ж був «містер - досконалість»
Тепер я бачу ким ти став.
І я покину тебе вранці,
Коли доп'ю твоє вино.
Лишу помаду на віконці
І просто так, аби було...

ЗНАЄШ

Знаєш, я скоро покину цей світ.
Світ, де кохання й фіалковий цвіт
Без аромату, без кольорів.
Тут штучні водойми й малюнки гаїв.
Тут все брудне й засмічене злом.
Це лиш гуаш, а не моя кров.
Тут сльози – вода, синтетичне хутро.
Це все не рай – це пекло, а в ньому є зло.
Ці очі не карі, а чорні, як ніч.
Це сонце не справжнє – це тисячі свіч.
Ці хмари із вати – під нею ножи.
Кохання і смерть – вони не чужі.

Ти ж бачиш, що ось-ось збіжить сльоза,
Ти ж чуєш, у душі моїй гроза,
Ти ж відчув сильний в грудях стук,
Ти ж не відпускаєш досі моїх рук.
То чого ж сказав гіркі слова?
То чому ж в душі самотньо, я одна?
То чого ж вбиваєш викидом фонем?
Підпалюєш мене безжалісно вогнем?
Відпусти, іди. Тримати не буду я.
Проживи, стерплю, хоч буду не твоя.
Вибачай мені, що помилково я
Назвалася твоєю, хоч була нічия.

НЕДОСЯЖНИЙ

А ти для мене недосяжний
Як взимку сонце для всіх трав.
Ти тими милими очима
І серце, й гордість мою вкрав.
А їх, ти знаєш, так багато
Тих гарних, гордих і смішних,
Завоювати моє серце –

Найперша ціль для них.
А я, забита в білих стінах,
Сиджу і плачу просто так,
Дивлюсь на фото і ридаю,
І кличу в душу тільки страх.
Така любов ніщо не варта,
Бо найстрашніша із усіх.
А ти для мене недосяжний,
Ти душу вкрав і не зберіг.
А я стою на одному місці,
В думках старий ще інтер'єр.
А в мріях ти зробив, як мусив:
Себе – поставив, інших стер.
До неба навіть ревнувала,
Шукала в тисячах очей.
Якби могла, тебе б забрала,
Але є декілька речей:
Бо ти для мене недосяжний,
Це не слова це просто факт,
Бо все, що можу я сьогодні –
Вмирати в тебе на очах...

СУМ

Сірий сум мене переслідує,
Сірий сум вдень спокійний і спить.
Тільки вечір настане – він кидає
Кайдани на мене, щоб собою накрить.
Сірий сум поселився у грудях,
Все з'їдає в мені і болить.
Він живе у таких, як я, людях,
А у тілі пече і горить.
То чи варто чекати до ранку
І увесь день марно жити,
Коли знаєш, що ввечері знову
Прийде сум, щоб собою накрити?

БЕЗВИХІДЬ

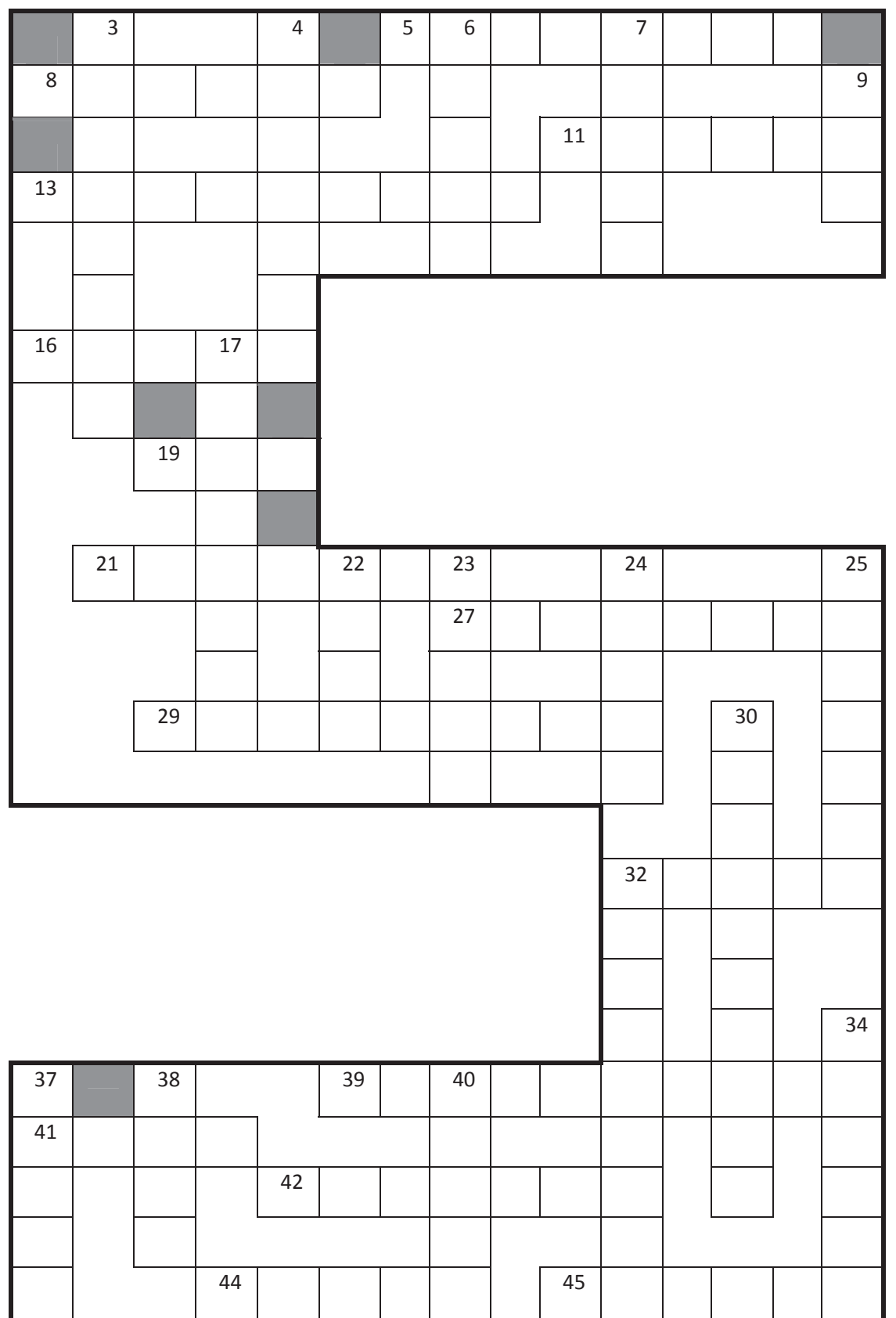
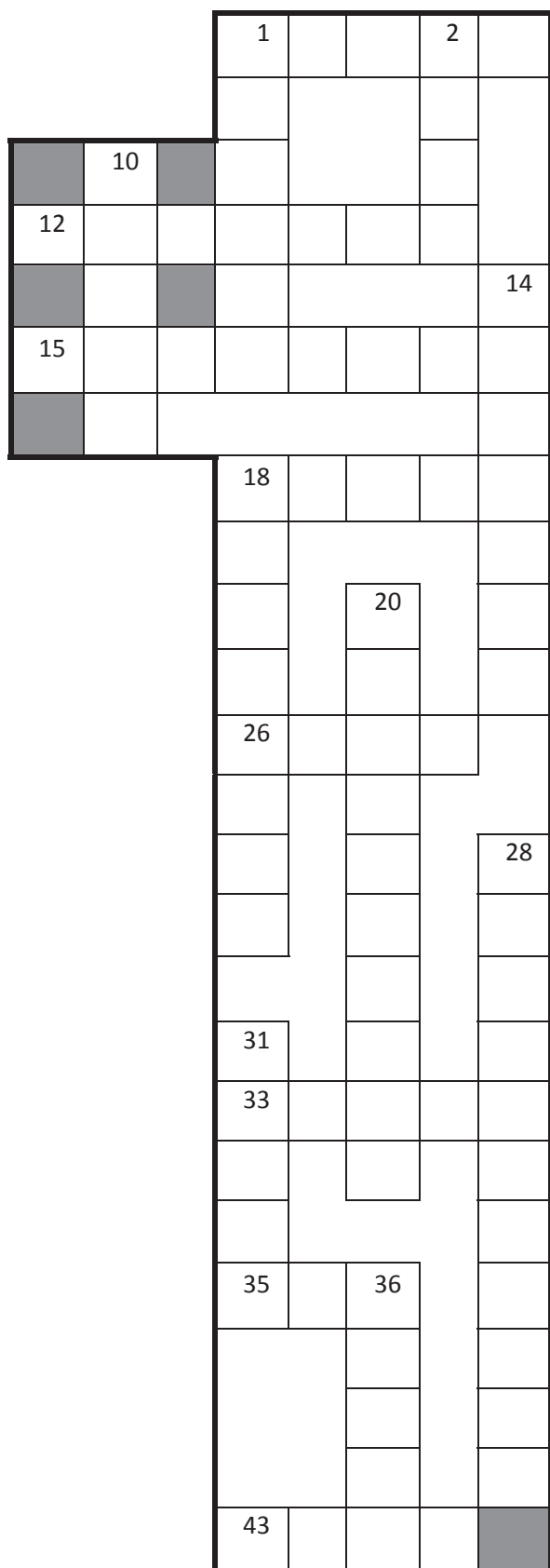
Навпроти світла я стою.
Куди йти і що шукати?
Хтось потоптав любов мою,
Його вина – мені прощати.
У цілім світі тільки я
Радіти цим речам не вмю.
Фальшива посмішка моя,
Все рівно всім, що ним хворію.
Знайшла проміння в темноті,
Таким як є його любила.
Таке буває у житті,
Але такого не хотіла...
Холодним поглядом жила,
Шукала ніжності в словах,
Отруту з радістю пила,
Втрачала сором і весь страх.
Тепер стою – навпроти світло,
І кличе вдаль нове життя.
Моє бажання кудись зникло,
Я йду шукати забуття...

Влада ГОНГАЛО

КРОСВОРД

“ГАЗЕТИ “ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ” – 15”

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Відповідальна за сторінку “Психологія” у 2007–2008 рр. 5. Заступник редактора “Острозької Академії”. 8. Постійний дописувач “ОА” у 2008–2010 рр. 11. Кандидат педагогічних наук, який був “Під прицілом” у листопаді – грудні 2011 р. 12. Відповідальний за сторінку Студентсько-викладацького храму преподобного Федора Острозького у 2006 р. 13. Ведучий рубрики “Академія.Sport” у 2006 р. 15. Студентка, поетичну добірку якої було опубліковано в “Літ.ері” наприкінці 2011 р. 16. Редактор газети “Острозька Академія” у 2007–2010 рр. 18. Авторка замітки “Хлопець моєї подруги їй зрадив – сказати їй правду?” (січень, 2009). 19. Ім’я п. 1 по вертикалі. 21. Перший редактор газети “Острозька Академія”. 26. Дописувачка “Острозької Академії” в 2009–2010 рр. 27. Головний бухгалтер НаУОА, яка опинилася “Під прицілом” на початку 2012 р. 29. Фотокореспондент журналу “Острозька Академія”. 32. 5-ий редактор газети “Острозька Академія”. 33. Авторка статті “Палити чи не палити...” (жовтень, 2005). 35. Європейська столиця, яку згадує Л. Тимошук у статті “Пакуємо валізи ... у Європу” (вересень, 2011). 39. Фахівець зв’язків із засобами масової інформації НаУОА. 41. Журналістка газети “Острозька Академія” – ... Тимошук. 42. Постійний дописувач сторінки економічного факультету “Fin.News” у 2007–2008 рр. 43. ... Карповець – дописувач газети “Острозька Академія” у 2005–2006 рр. 44. Журналістка інформаційного бюлетеня студентської ради гуманітарного факультету “Віче” (2006 р.). 45. Відповідальна за інформаційно-розважальну сторінку Братства студентів “БС.com.ua” (2008 р.).

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Редактор газети “Острозька Академія” у 2004–2005 рр. 2. Випускниця факультету романо-германських мов, про яку згадується в № 2 студентського

аналітично-мистецького журналу “Острозька Академія”. 3. Постійна рубрика журналу “Острозька Академія” (2010–2011 рр.). 4. Журналістка “Острозької академії”, авторка статті “Культура за професією” (2012 р.). 6. Студентка, яка поділилася своїм листом у “Літ.ері” (листопад, 2007). 7. Молодий літератор із Дніпропетровщини, який був “Під прицілом” у березні 2011 р. 9. Ведуча рубрики “Літ.ера” у 2006–2008 рр. 10. Ведуча рубрики “Energizer” до 2006 р. 14. Авторка статті “Жадан, Андрухович... хто наступний?” (червень, 2006). 17. Кандидат філологічних наук, авторка статті “Народжена з серця України” (2012 р.). 18. Дописувачка інформаційно-розважальної сторінки Братства студентів “БС.com.ua” (2008 р.). 20. Верстальник газети “Острозька Академія” з 2009 р. 22. Авторка замітки “Тренуємося спілкуватися!” (жовтень, 2005). 23. ...-матер. 24. Адміністратори знімали їх для “Острозької Академії” у вересні 2009 р. 25. Керівник проекту “Ост.радіо”, дописувачка газети “Острозька Академія”. 28. Відповідальний за сторінку економічного факультету “Fin.News” у 2007–2008 рр. 30. Студентка спеціальності “Журналістика”, дописувачка газети “Острозька Академія” з 2011 р. 31. “Маленька частинка академії” (листопад – грудень, 2011). 32. Ведуча рубрики “Опитування” в журналі “Острозька Академія” (2010–2011 рр.). 34. Редактор газети “Острозька Академія” у 1999–2000 рр. 36. Заступник редактора “Острозької академії” у 2005–2006 рр. 37. ... Гордійчук – редактор газети “Острозька Академія”. 38. ... Васильчик – ведуча рубрики “Energizer”. 40. Авторка статті “Сучасна мода та традиції минулого” (квітень, 2006).

Психологія

Із приходом весни, із першими проблисками сонячного проміння у кожного з нас тією чи іншою мірою пробуджується бажання щось змінити у своєму житті, забарвити післязимові сірі будні, вдихнути ковток свіжого повітря і затаїти в собі неповторний аромат легкості та свіжості.

А чи не замислювались ви, у чому полягає магія весняної чарівливості? Секрет простий – у кольорі! Відомо, що саме він здійснює потужний психологічний вплив на наше відчуття реальності. І залежно від свого внутрішнього стану людина може свідомо чи несвідомо надавати перевагу тому чи іншому кольору. «Ті кольори, в які ви одягнені впливають на те, як люди сприймають вас», – таку заяву зробили італійські психологи вже приблизно чотири десятиліття тому. Визначення кольору, який вам підійде, або вашої особистої колірної гамми перетворилося на справжню індустрію в 70-80-х роках.

Все життя нас супроводжує колір. Ще в утробі матері ми сприймаємо червоно-рожеве світло, в якому знаходимося. З самого народження кожного з нас оточують кольори, що виявляють вплив на організм, нервову систему та психіку людини, налаштовуючи їх у гармонію зі світом.

Вплив кольору однаковий на всіх, незалежно від статусу, віку та рівня інтелекту. Але одночасно ставлення до певного кольору може залежати від культурно-історичних традицій та обрядів, а також ефект від впливу певного кольору залежить від значення цього кольору і того, з чим він асоціюється у конкретної людини.

Колір може навіть лікувати. Наприклад, біль знімають відтінки блакитного, а сил надає помаранчевий. Зелений заспокоює – недарма ми так намагаємось хоча б ненадовго вирватися з міста, ближче до природи і її зеленого кольору.

За тим, яким кольором ми надаємо перевагу, а яких уникаємо, з якими кольорами асоціюємо певні почуття, емоції чи людей ми можемо багато сказати про нас самих.

Зелений. Його вибирають люди, які вважають себе реалістами. Вам не позичати волі, наполегливості і цілеспрямованості. Здається, ви народжені для того, щоб керувати іншими. Точна пам'ять, уміння чітко і ясно викладати думки – ваші сильні якості. Іноді ви зі смутком помічаєте, що не всі розуміють ваші благородні наміри – це дратує. Будьте обережні: навчіться розслаблятися і не бійтеся невдач.

Червоний. Оптимісти і життєлюбці завжди обирають цей колір. Прагнучи успіху, ви зазвичай досягаєте результату в будь-якій діяльності. У вас постійне бажання активних дій, ініціативи, конкуренції тощо. Ви живете теперішнім і вирішуєте проблеми тоді, коли вони близько. У вас часто з'являється бажання кардинально змінити сферу діяльності.

Фіолетовий. Ви чуттєві, чарівні, привітні. Зовнішній світ з його грубими реаліями не викликає у вас симпатій. Ви намагаєтесь жити у своїй, створеній уявою країні, де є місце романтиці, сентиментам, справжній дружбі і ніжним стосункам. У вас особлива потреба в тонкому розумінні з боку партнера. Вам хочеться, щоб усі оточуючі помічали і позитивно оцінювали вашу чарівність. Усе таємничо-містичне викликає у вас жвавий інтерес. Ви любите, відчуваєте і розумієте справжнє мистецтво.

Синій. Його вибирають люди з урівноваженим характером, схильні до споглядальності. Вам властивий спокійний, розмірений спосіб життя, потяг до гармонії і задоволеності. У вашому житті немає місця гармидеру і поганому настрою; події розвиваються плавно, відповідно до традицій. Ви відданий партнер і дуже вразливий у питаннях, що торкаються кохання та одруження, розгублюєтесь у ситуаціях, які швидко змінюються. Ви сором'язливі, слабкі, але небезпечні, коли хтось стає у вас на дорозі.

Жовтий. Символічно, що жовтий колір відповідає теплу сонця, духу щастя, свободи. Ви живете очікуванням щастя у всіх його незчисленних формах – від сексуальних проявів до захоплення філософськими системами. Від вас віє оптимізмом і приязністю, але ваша постійна посмішка часто виявляється маскою, за якою приховується внутрішня напруга і бажання уникнути труднощів. Ви хочете поваги і можете бути прикладом працьовитості, але наполегливість і старанність приходять до вас епізодично, час

від часу. Ви рідко перебуваєте у спокої, весь час шукаєте чогось нового і схильні до «змін заради змін».

Коричневий. Якщо у вас з'явилася любов до коричневого кольору, то це означає, що у вас з'явилася маса проблем, подолати які ви не в змозі. Це може бути конфліктна атмосфера на роботі, дискомфорт в особистому житті чи важка хвороба. Вам явно не вистачає того, що англійці називають «мій дім – моя фортеця», тобто місця, де можна відчути себе у безпеці. У будь-якому випадку, вам необхідний відпочинок і спокій, доброзичливе оточення.

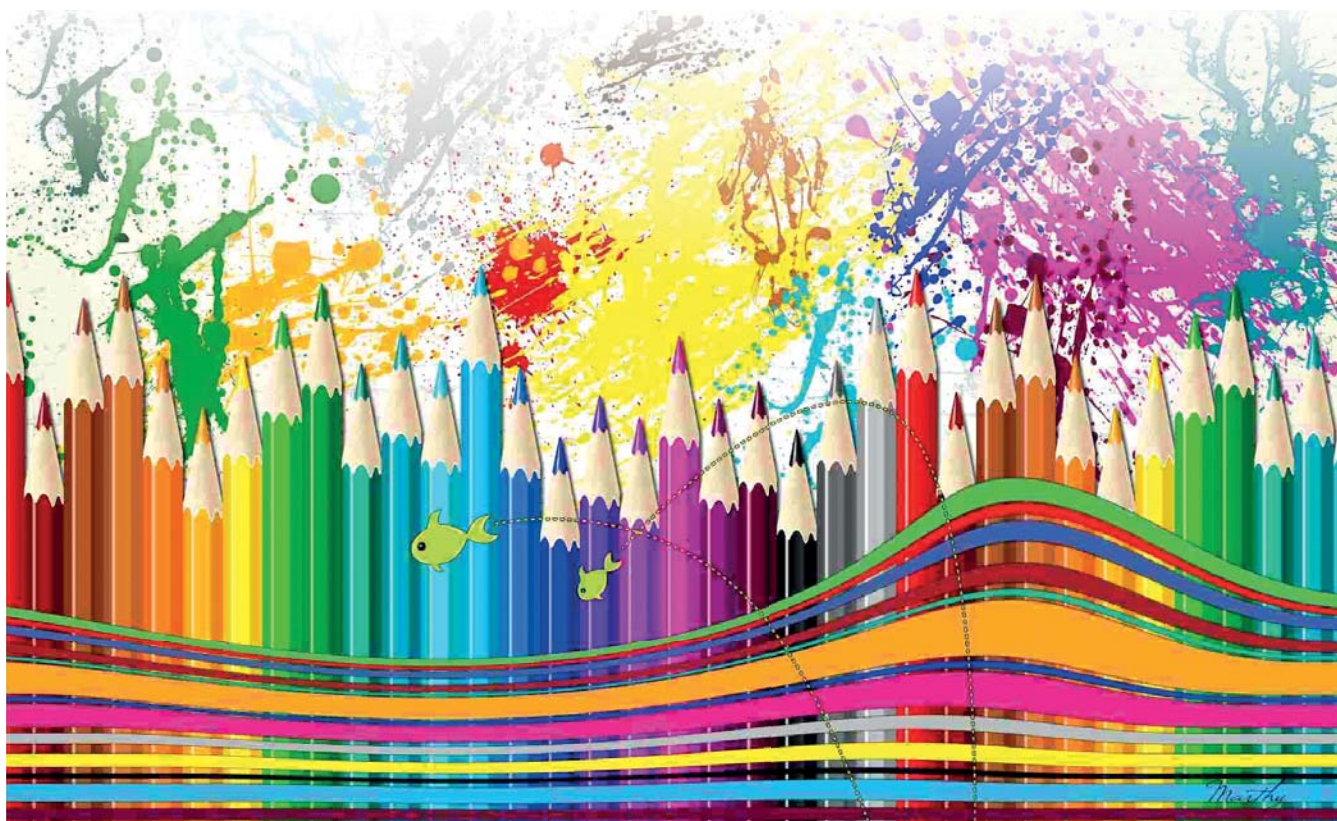
Чорний. Зазвичай його вибирають люди, пов'язані з підприємницькою діяльністю. У багатьох випадках вибір чорного обумовлений традиціями і тенденціями у моді і в цьому випадку йдеться про колір не улюблений, а модний. При цьому, якщо ж вам все-таки подобається чорний колір сам по собі, це означає, що теперішній період життя складається не найкращим чином – у будь-який момент може статися спалах екстремальної поведінки, про який потім

доведеться жалкувати. Ви наполегливо намагаєтесь відстоювати свій погляд, драматизуєте ситуацію, вимоги до себе вважаєте завищеними, повстаєте проти своєї долі і схильні діяти нерозсудливо.

Сірий. Вам властиве самолюбство, яке багато в чому визначає ваші вчинки. Ви здатні до ефективної і плідної діяльності. Можливо, навколишні вважають вас непересічною особистістю, але лише собі ви можете зізнатися, що всі ці досягнення – тільки результат втечі від хвилюючої вас проблеми. Ви здатні приховувати свої істинні наміри і досягати своїх цілей, залишаючись при цьому ніби збоку від того, що відбувається.

Пам'ятайте, що все, що ми бачимо саме сьогодні, здатне змінювати наше сприйняття світу саме сьогодні, тому живіть яскраво і посміхайтесь – вам посміхнуться у відповідь ☺

Над статтею працювали
Маянцева Тетяна та Штокало Ольга

Засновник:

ректорат Національного університету
"Острозька академія",
Братство студентів

Газету зареєстровано 1.09.1997

Вул. Семінарська, 2,
м. Острозь, Рівненська обл.,
тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію:
серія РВ № 197

Редактор газети: Аліса Гордійчук
Заступник редактора: Ольга Шкрібляк
Коректор: Світлана Федорчук
Верстка газети: Катерина Олексійчук
Оригінал-макет підготовлено
в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свиначук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острозь,
Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70

Наклад 500 примірників